

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. Бургас, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Светла М. Цолова

Галина Т. Канакиева

при участието на секретаря П. Ефт. Помакова

в присъствието на прокурора П. П. К.

като разгледа докладваното от Светла М. Цолова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222000600147 по описа за 2022 година

С присъда №20 от 15.11.2021г. по НОХД №448/2020г. Сливенският окръжен съд признал подс. Х. А. А. за виновен в това, че на 11.01.2020г. в гр. Нова Загора, умишлено умъртвил И. М. И., като смъртта е настъпила на 18.01.2020г. в МБАЛ „Д-р И. Селимински“ АД – гр. Сливен, поради което и на основание чл.115 и чл.55, ал.1, т.1 от НК му наложил наказание лишаване от свобода за срок от седем години, което да изтърпи при първоначален строг режим.

Със същата присъда първоинстанционният съд признал подс. Х. А. А. за виновен и в това, че на 11.01.2020г., в гр. Нова Загора, причинил на Б. И. М. средна телесна повреда, изразяваща се в „Разстройство на здравето, временно опасно за живота“, поради което и на основание чл.129, ал.2, предл.5, алт.2 вр. ал.1 и чл.55, ал.1, т.2, б.„б“ от НК му наложил наказание пробация, включващо следните пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от две години с периодичност на явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от две години.

На основание чл.23, ал.1 от НК определил на подс. Х. А. А. за извършените от него две престъпления едно общо наказание лишаване от свобода за срок от седем години, което да изтърпи при първоначален строг

режим.

На основание чл.59, ал.1 от НК приспаднал от общото наказание лишаване от свобода времето, през което подс. Х. А. А. е бил задържан, считано от 21.01.2020г.

Осъдил подс. Х. А. А. да заплати по сметка на ОД на МВР – Сливен сумата 1893 лева, представляваща направени разноски на досъдебното производство.

Осъдил подс. Х. А. А. да заплати по сметка на Окръжен съд – Сливен сумата 4150,05 лева, представляваща направени разноски по делото в съдебната фаза.

Произнесъл се по веществените доказателства, като постановил, след влизане на присъдата в сила, същите да се унищожат, като вещи без стойност.

Постановената присъда е обжалвана от повереника на частните обвинители М. С. М., Б. И. М. и Г. И. Г. с оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на присъдата, както и за явна несправедливост на наложеното наказание за престъплението по чл.115 от НК. Във въззивната жалба не са изложени аргументи в подкрепа на доводите за незаконосъобразност и необоснованост на присъдата. Повереникът твърди, че не са налице основанията на чл.55 от НК за определяне на наказанието под предвидения минимален размер. Изразява позиция, че наложеното наказание от седем години лишаване от свобода не съответства на обществената опасност на деянието и на дееца, както и на целите на чл.36 от НК, поради което същото се явява явно несправедливо. Поддържайки като единствено правилна квалификацията на престъплението по чл.115 от НК, претендира въззивният съд да измени първоинстанционната присъда в частта ѝ относно наложеното наказание от седем години лишаване от свобода и да наложи на подсъдимия наказание лишаване от свобода в размер над средния предвиден в закона за посоченото престъпление.

Въззивна жалба срещу присъдата е подал и упълномощен защитник на подс. Х. А. А. с оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на присъдата, както и за явна несправедливост на наложеното наказание, без да се конкретизира за кое от двете наложени наказания се отнася упрекът. Моли въззивният съд да отмени присъдата и да оправдае подсъдимия на основание чл.12 от НК. Алтернативно претендира да се преквалифицира деянието по чл.118 или по чл.124 от НК и да се намали размера на наложеното наказание.

В допълнение към въззивната жалба защитникът на подс. Х. А. А. излага обстояйни аргументи. Твърди осъществено от пострадалия Б. М., неговия брат М. М. и баща им - пострадалия И. М. И., автомобилно хулиганство по чл.325, ал.3 от НК, което поставило в опасност живота и здравето на возещите се в

каруцата – подс. А. и свд. А.. Прави свой анализ на събрания по делото доказателствен материал и като се позовава на безспорно установената лека умствена изостаналост на подс. А., която го е улеснила при извършване на престъплението, аргументира извод за деяние, осъществено при условията на неизбежна отбрана, защото подсъдимият е действал в защита личността на свид. А. от непосредствено противоправно нападение, като е превишил пределите на неизбежната отбрана, но това се дължало на силен стрес и уплаха, предизвикани от пострадалия с противоправни действия и нападение. По тези съображения претендира въззивният съд да отмени първоинстанционната присъда като необоснована и незаконосъобразна и да постанови друга, с която да признае подсъдимия за виновен в извършване на убийство при превишаване пределите на неизбежна отбрана, като това се дължи на уплаха и смущение и при условията на чл.12, ал.4 от НК да не му наложи наказание. Алтернативно претендира преквалификация на деянието за причинена смъртта на пострадалия И. М. И. по чл.119 от НК или по чл.124, ал.1, предл.1 от НК, както и за намаляване размера на наложеното наказание съобразно санкционната част на тези разпоредби. Моли при индивидуализацията на наказанието на подс. Х. А. да се съобразят подбудите и мотивите за извършване на престъплението, чистото му съдебно минало, младата му възраст и добрите му характеристични данни, които обуславят занижена санкция.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура – Бургас изрази становище за неоснователност както на въззивната жалба на защитника на подсъдимия, така и на тази на повереника на частните обвинители. Счита за неоснователни формулираните от защитника искания за отмяна на първоинстанционната осъдителна присъда и за постановяване на нова оправдателна присъда. За такива намира и исканията му за преквалифициране на убийството по по-леко наказуемите състави, посочени в жалбата. Изразява пълно съгласие с анализа и оценката на доказателствените материали, направени от първоинстанционния съд и намира, че те установяват безспорно приетата за установена в мотивите фактическа обстановка по спора. Смята, че същата обосновава правните изводи за наличието на изискуемите елементи от обективната и субективната страна на престъплението по чл.115 от НК. Присъединява се към становището на съда, основано на заключенията на съдебномедицинските експертизи, че подсъдимият е нанесъл три удара в областта на главата на пострадалия И., която е жизненоважен орган от човешкото тяло, като тези удари са били със значителна сила, достатъчна да преодолее съпротивата и здравината на черепните кости, поради което е налице евентуален умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 от НК за причиняване смъртта на пострадалия И., а не умисъл за

телесна повреда, както необосновано се твърди от защитата на подсъдимия. По тези съображения намира за неоснователно искането за преквалифициране на убийството като такова по непредпазливост по чл.124 от НК. Категорично се противопоставя на искането на защитниците за приложението на института на неизбежната отбрана. В тази насока споделя напълно изложените от съда мотиви. Като последица от това становище приема правилността на правния извод, че не е налице убийство, извършено при превишаване пределите на неизбежната отбрана, поради което деянието не следва да се преквалифицира по привилегирвания състав на чл.119 от НК. Намира за обосновани и юридически издържани мотивите на съда за липса на физиологичен афект у подсъдимия към момент на осъществяване на деянието, поради което правилен е отказът за преквалификация на престъплението по по-леко наказуемия състав на чл.118 от НК, още повече че и свид. А. не се явява ближен на подсъдимия по смисъла на чл.93, т.10 от НК. Не подкрепя искането на частните обвинители за увеличаване размера на наложеното наказание от седем години лишаване от свобода за престъплението по чл.115 от НК, като намира същото за правилно индивидуализирано при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК, предвид липсата на отегчаващи вината обстоятелства и наличните по делото многобройни смекчаващи такива, към които добавя сборичкването между пострадалия И. И. и свид. А.. Като заключава, че първоинстанционната осъдителна присъда е обоснована, законосъобразна и справедлива, предлага въззивният съд да я потвърди изцяло.

Повереникът на частните обвинители М. С. М., Б. И. М. и Г. И. Г. поддържа от тяхно име въззивната жалба. Сподели изразеното от прокурора становище за липса на основания да се приложи института на неизбежната отбрана по чл.12 от НК, както и да се преквалифицира убийството по по-леко наказуем състав. Счита, че подсъдимият е извършил и двете посегателства по един и същи начин – с удари по главата с едно и също средство, действал е със завидна упоритост, пострадали са две лица, като на едното е причинена смърт, а за другото лице изходът не е летален по случайност. Отстоява позицията за липса на многобройни смекчаващи вината обстоятелства, обуславящи определяне на наказанията при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК. Смята, че механизмът на извършване на деянията и настъпилите за пострадалите тежки вредни последици характеризират извършените престъпления като такива с висока степен на обществена опасност, при която е недопустимо да се налагат наказания значително под предвидения в закона минимален размер. Като поддържа становището си, че наложеното наказание лишаване от свобода е явно несправедливо, тъй като е определено в занижен размер, претендира въззивният съд да измени присъдата, като увеличи размера на наказанието.

Повереникът на частния обвинител М. И. М., който не е подал въззивна жалба срещу присъдата, изрази становище за основателност на жалбата на повереника на частните обвинители М. С. М., Б. И. М. и Г. И. Г. и се присъедини към исканията за увеличаване размера на наложеното наказание лишаване от свобода. Намира жалбата на защитника на подсъдимия за неоснователна и пледира същата да не се уважава.

Защитникът на подс. Х. А. заяви, че поддържа въззивната жалба и допълнението към нея. Намира за необосновани правните изводи на съда, че подсъдимият е действал с умисъл за убийство, било то и при евентуален умисъл. Позовавайки се на заключението на комплексната съдебнопсихиатрична и психологична експертиза, обосновава становище, че действията на пострадалите по преследване на процесната каруца с автомобили и нападателните им такива, извършени спрямо свид. А., са предизвикали у подсъдимия силен страх, който първоначално го е направил неспособен да реагира и затова той е стоял настрана от биещите се мъже, гледал ги е, държейки в ръце дъската от каруцата, и в един следващ момент този страх се е проявил в бързи, интензивни действия – нанасяне на бързи и с непремерена сила удари по главите на пострадалите, с цел защита на нападнатия му приятел – свид. А., който викал за помощ. Отстоява тезата, че подсъдимият е действал с единствената цел да спре нападателите, да ги накара да преустановят тяхното противоправно нападение спрямо приятеля му А., а не да извърши убийство. Счита, че броят, силата и интензивността на нанесените от подсъдимия удари са били сериозно повлияни от силния страх, който той изпитвал в оня момент и който е ограничил способността му за избор на адекватна реакция. Настоява при решаване на въпроса за наказателната отговорност на подсъдимия да се съобразят противоправното поведение на пострадалите, както и мотивите и подбудите на извършителя за осъществяване на деянията. Моли въззивната жалба на повереника на частните обвинители да се остави без уважение като неоснователна. Претендира за изменение на първоинстанционната присъда в поисканите от защитата насоки.

Подсъдимият Х. А. А. заяви, че се присъединява към становището и исканията на своя защитник. Изрази съжаление за случилото си и за пореден път заяви, че не е искал никого да убива. Потвърди намерението си да спаси приятеля си. Моли за намаляване на наложеното му наказание.

Въззивните жалби като подадени в петнадесетдневния преклузивен срок по чл.319, ал.1 от НПК, съответно от повереника на частните обвинители и от упълномощения защитник на подсъдимия, които лица имат право да оспорват постановената присъда, съгласно чл.318, ал.6 от НПК, са допустими.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с всички материали по

настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в хода на съдебното следствие в първата и въззивната инстанция и провери атакуваната присъда по оплакванията на жалбоподателите и служебно изцяло, съгласно чл.314, ал.1 от НПК, направи извода, че въззивната жалба на повереника е неоснователна, а тази на защитника – частично основателна.

Въззивният съд, съобразявайки направените от жалбоподателите оплаквания срещу присъдата и изпълнявайки задължението си по чл.314, ал.1 от НПК за цялостна служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, счете за необходимо на първо място да осъществи контрол за спазването на процесуалните правила, за да установи дали в хода на проведеното досъдебно производство, както и в хода на първоинстанционното съдебно следствие са били допуснати нарушения на процесуалния закон и ако е така - дали те са съществени по своя характер и дали са отстраними във въззивното производство или в предходен процесуален стадий. В случай на липса на такива нарушения или на възможно тяхно отстраняване във въззивното производство, въззивната инстанция следва да разгледа спора по същество, докато в противен случай следва да отмени присъдата и да върне делото за ново разглеждане на първостепенния съд, съгласно чл.335, ал.2, предл.1 от НПК, който правен резултат не изисква разглеждане на спора по същество и не налага произнасяне по оплакванията за необоснованост и незаконосъобразност на присъдата, нито проверка за явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото правомощие за проверка досежно спазването на процесуалния закон по това дело въззивната инстанция упражнява по силата на законоустановеното в чл.314, ал.1 от НПК служебно начало да проверява изцяло правилността на оспорения съдебен акт, независимо от основанията, които са посочили страните, инициирали въззивния контрол и независимо от техните устно изразени претенции пред въззивния съд.

Във въззивната жалба на повереника на частните обвинители и в тази на упълномощения защитник на подсъдимия не са заявени изрично доводи за нарушения на процесуалния закон, нито такива конкретни нарушения са посочени, нито са изложени аргументи в тяхна подкрепа, нито се съдържа искане за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане в предходен процесуален стадий, каквато е най-честата правна последица при констатация за нарушения от въпросната категория. Останалите възражения, изложени в жалбите и в пространните пледоарии на процесуалните представители, касаят доказателствената дейност на първостепенния съд, поставена в основата на изграждане на вътрешното съдийско убеждение по фактите, като се твърди, че не са спазени правилата за

анализ и оценка на доказателствените материали; че въз основа на приетата от съда фактическа обстановка са направени незаконосъобразни правни изводи за наличието на многобройни смекчаващи вината обстоятелства, съответно за виновно поведение на подсъдимия и съставомерност на деянието по вменената разпоредба на чл.115 от НК; че обективният анализ на доказателствената съвкупност не установява, че подсъдимият е действал с евентуален умисъл за убийство; че същият е действал в условията на неизбежна отбрана, поради което се налага неговото оправдаване по повдигнатото обвинение или че същият е действал по непредпазливост за причиняване смъртта на пострадалия или е превишил пределите на неизбежната отбрана, поради което се налага преквалифициране на убийството по по-леко наказуем състав.

При реализиране на проверка за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, следва да се подчертае, че съгласно задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение №2/2002г. по н. д. №2/2002г. на ОСНК на ВКС и константната съдебна практика, процесуалните последици от недостатъчно и/или ненадлежно събрани доказателства, от липсата на анализ на същите или от тяхната неправилна оценка, не представляват съществени нарушения на процесуалните правила и поради това не обуславят отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първата инстанция. С оглед на това, дори и в хипотеза на допуснати процесуални нарушения в доказателствената дейност на разследващите органи, както и в тази на първостепенния съд по допускане, събиране, проверка, анализ и оценка на доказателствените материали, те не се считат за такива от категорията на съществените, довели до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия/подсъдимия или на неговия защитник, нито за такива от категорията неотстраними от въззивната инстанция процесуални нарушения. Когато процесуалното нарушение, допуснато на досъдебното производство е отстранено в съдебната фаза на процеса, то не съставлява основание за връщане на делото на прокурора. Ако съдебното производство е протекло съобразно правилата на чл.13, ал.1 и чл.14, ал.1 от НПК, евентуално нарушение на изискванията за обективност, пълнота и всеостранност на разследването, е без значение за изхода на делото.

Съобразявайки горното и след осъществена служебна проверка, въззивният състав заключи, че в хода на настоящото наказателно производство и при постановяване на атакуваната присъда не са допуснати такива нарушения на процесуалните правила, които да се квалифицират като съществени и да представляват основания за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане, съгласно чл.335, ал.2, предл.1 от НПК. Всички направени от повереника и защитата оплаквания по същината си са такива за

незаконосъобразност и несправедливост на присъдата и ще се обсъдят по-долу в настоящото решение, с което въззивната инстанция следва да се произнесе по съществото на спора.

Въззивният съд, действайки като втора поред инстанция по фактите и разглеждайки оплакванията за незаконосъобразност и несправедливост на присъдата, съдържащи се в жалбите на повереника и на защитника и устно заявени от тях в публичното заседание, извърши собствена преценка на доказателствената съвкупност и въз основа на нея изгради изложената по-долу фактическа обстановка по спора, която в по-голямата ѝ част съвпада с възприетата от първостепенния съд, но я детайлизира при спазване изискванията на чл.316 от НПК, като същата обосновава различни правни изводи относно разгледаните деяния и тяхната правна характеристика. Анализирайки задълбочено и всеобхватно всички доказателствени източници, настоящата инстанция направи следните фактически констатации:

Подс. Х. А. А. е роден на *.*.г. в гр. Нова Загора, където посещавал училище и има завършено начално образование. Живял продължително време в Република Гърция заедно с родителите си.

Не работи. Не е женен. Живее на съпружески начала и има едно дете, за което към 17.01.2020г. е декларирал, че е на 1 година. Не е припознал детето, което било родено през 2018г.

Не е регистриран за противообществени прояви и няма данни да контактува с лица от криминалния контингент.

Не е осъждан.

Към инкриминираната дата - 11.01.2020г. подсъдимият живеел в гр. Нова Загора, кв. „*“, ул. „*“ №*.

На 11.01.2020г., около 11:00 часа, подс. Х. А. и свид. В. П. А. тръгнали с каруца с кон, управлявана от свид. А. към индустриалната зона в южната част на гр. Нова Загора, откъдето искали да вземат храна за коня. Тръгнали от кв. „*“ в посока южния изход от гр. Нова Загора към с. Езеро. В участъка преди изграденото кръстовище с кръгово движение на главния път към с. Езеро, свид. А., управлявайки каруцата, завил наляво от главния път и по този начин отнел предимството на движещия се с посока от кръстовището към централната част на гр. Нова Загора пострадал Б. И. М., управлявал лек автомобил „БМВ“, черен на цвят, с рег. ** **** **, в който се намирали живеещата с него на семейни начала свид. В. Т. Зл. и малолетните им дъщери Мелиса Б.ова на 9 години и Габриела Б.ова на 5 години.

За да предотврати удар с каруцата, пострадалият Б. М. натиснал педала на спирачката и малко след това спрял колата. Докато каруцата заобикаляла колата, свид. М. отворил прозореца на автомобила и изразил недоволство от

неправомерното преминаване на каруцата през кръстовището. В огледалото за задно виждане той видял, че каруцата спира и от нея слезли две лица. Пострадалият Б. М. също слязъл от автомобила си, за да разговаря с мъжете от каруцата. Възникнала разпрания между пострадалия М. и свид. А. по повод на случилото се на кръстовището. Свид. А. напсувал пострадалия М. и го заплашил с думите: „Сега ще те убия, ще те пребия“. Пострадалият Б. М. се качил обратно в автомобила си и потеглил в предишната посока на движение - към централната част на гр. Нова Загора. Подсъдимият и свид. В. А. продължили с каруцата към индустриалната зона за закупуване на фураж.

Малко след потеглянето си пострадалият Б. М. спрял автомобила на безопасно място и се обадил от мобилния си телефон на баща си - пострадалия И. М. И.. Съобщил му за инцидента, като му заявил, че „едни момчета с каруца“ са му се закарвали да го бият и дори убият. Пострадалият И. И. му казал, че ще отиде веднага при него.

По време на телефонния разговор пострадалият И. И. и по-големият му син - свид. М. М. се намирали на роднинско събиране в гр. Нова Загора, за което и пострадалият Б. М. пътувал.

Веднага след телефонния разговор пострадалият И. И. и свид. М. М. се отправили към своя родственик, като И. управлявал лек автомобил „Фолксваген Пасат“ с рег. № ** ***** **, а свид. М. - лек автомобил „Сеат Леон“ с рег. № ** ***** **. Те намерили автомобила на пострадалия Б. М. непосредствено преди кръстовището с кръгово движение, водещо към с. Езеро. През прозореца на автомобила си пострадалият Б. М. обяснил за случилото се. Тримата мъже, всеки с автомобила, който управлявал, се насочили към кръстовището с кръгово движение, където завили в източна посока по асфалтов път, водещ към с. Полско Пъдарево и по който възприели движението на каруцата с двамата непознати - подс. А. и свид. А.. В автомобила, управляван от пострадалия Б. М., се намирало и семейството му.

Пострадалият Б. М., чийто автомобил се движил в началото на колоната от трите автомобила, започнал да подава звукови сигнали с клаксона, за да накара каруцата да спре. Свид. А., разбирайки, че ги преследват, увеличил скоростта на движение на каруцата. Пострадалият Б. М. и свид. М. М. спрели автомобилите си близо до намиращата се там сграда на „Пътно управление“ и слезли от колите.

Пострадалият И. И. обаче не спрял автомобила си, изпреварил този на сина си Б. и достигайки каруцата, направил опит да пресече пътя ѝ, но в този момент свид. А. насочил каруцата вляво от пътя, по неасфалтиран път, водещ към пункт за изкупуване на черни и цветни метали на „Трансметал Индъстри“ ЕООД в кв. „Индустриален“ на гр. Нова Загора. Единствено

пострадалият И. И. продължил да преследва каруцата с автомобила си. Пострадалият Б. М. и свид. М. М. продължили след каруцата и автомобила на баща си на бегом. Свид. В. Зл. и децата останали в автомобила на Б. М..

Пострадалият И. И. с управлението от него автомобил успял чрез засичане на пътя на каруцата да преустанови движението ѝ непосредствено пред пункта за изкупуване на черни и цветни метали на „Трансметал Индъстри“ ЕООД. Свид. А. и подс. А. слезли от каруцата и тръгнали към автомобила. Подс. А. взел от каруцата дървената дъска, която служела за сядане, с размери: дължина – 76,6 см, ширина в тясната ѝ част – 6 см, ширина в широката ѝ част – 10,5 см, дебелина – 2,6 см.

Пострадалият И. И. излязъл от автомобила, като носел в ръката си нож и псувал на висок глас. Пострадалият И. и свид. А. се сбили, придвижвайки се зад намиращата се там ограда. Подс. Х. А. стоял отстрани и ги наблюдавал, без да се намесва в побоя. Докато пострадалият И. И. и свид. В. А. се дърпали и блъскали един друг, свид. А. успял да вземе ножа от пострадания И. И..

На мястото на побоя, тичайки, пристигнал и пострадалият Б. М.. Възприемайки случващото се, М. веднага се насочил към баща си и свид. А., като заставайки зад гърба на последния, започнал да го дърпа назад, опитвайки се да го събори на земята. С лявата си ръка пострадалият М. дърпал назад свид. А., а с дясната си ръка угасил запалената си цигара в ръба на долната половина на дясното ухо на дърпания. Свид. А. започнал да вика за помощ, че ще го убият, крещял: „Убиха ме“. Той държал в ръката си отнетия от И. нож, с който успял да нанесе прободно-порезно нараняване по задната повърхност на бедрото на десния крак на пострадания Б. М.. В този момент, в който пострадалият И. И. и свид. А. били разделени един от друг в резултат на усилията на пострадания Б. М., подсъдимият се приближил до пострадания И. и му нанесъл три последователни удара с дървената дъска, която държал в ръцете си. Ударите попаднали в областта на главата на пострадания И., който след третия удар паднал на земята и останал там неподвижен.

Пострадалият Б. М. не изпускал от захвата си свид. А., като го натискал надолу към земята, за да не го намушка с ножа, тъй като дори не разбрал, че десният му крак бил порязан, нито видял, че подсъдимият удря баща му. В момента, в който пострадалият М. започнал да се изправя, получил силен удар по главата. Подс. А. със същата дъска му нанесъл един удар, който попаднал в главата му, в дясната слепоочно-теменна област. От удара пострадалият Б. М. също паднал на земята. Подс. А. и свид. А., вземайки със себе си, съответно дървената дъска и ножа, се качили в каруцата. В същото време на местопроизшествието пристигнал свид. М. М., който ги попитал какво правят. Подсъдимият отговорил, посочвайки пострадания Б. М., че той

е виновен за случилото се. Подс. А. и свид. А. напуснали с каруцата района на пункта за изкупуване на черни и цветни метали на „Трансметал Индъстри“ ЕООД.

Възприемайки безпомощното състояние на своя баща и течащата кръв от дясното бедро на брат си, свид. М. М. веднага подал сигнал на ЕЕН 112 – в 11:15 часа на 11.01.2020г., като с помощта на свид. М. С. посочил точното място на инцидента.

Пострадалият Б. М. успял да се надигне и пълзешком да стигне до лежащия неподвижно на няколко метра от него пострадал И..

Пострадалите И. И. и Б. М. били откарани с пристигналите на място линейки в ЦСМП - Нова Загора. След това двамата пострадали били откарани до МБАЛ „Д-р И. Селимински“ АД в гр. Сливен, където били приети за лечение около 12:35 часа на 11.01.2020г.

За пострадения И. И. била предприета оперативна интервенция с диагноза „Многофрагментна импресионна фрактура на черепа. Остър субдурален и итрахемисфериален хематом“. Въпреки извършената оперативна намеса, състоянието на пострадения И. И. продължило да се влошава, без излизане от коматозното състояние. Няколко дни по - късно, на 18.01.2020г., в 05:36 часа, настъпила смъртта му.

Лечението на пострадения Б. М. продължило в болничното заведение до 17.01.2020г., когато бил изписан с окончателна диагноза „Травматичен субарахноидален кръвоизлив, без открита вътре черепна травма“.

Още на 11.01.2020г., след получаване на сигнал за инцидента в РУ - Нова Загора, на местопроизшествието пред пункта за изкупуване на черни и цветни метали на „Трансметал Индъстри“ ЕООД в кв. „Индустриален“ е бил извършен оглед на местопроизшествие. По време на същия са били иззети като веществени доказателства натривки от установените на местопроизшествието локви и пръски от червеникави течности, както и слухов апарат.

При оглед на местопроизшествие, извършен на 11.01.2020г. в гр. Нова Загора, м. „Високо напрежение“ № 54, в двора на имота, обитаван от свидетелите П. А. П. и В. П. А., е била намерена процесната каруца, която била описана в съставения протокол за проведеното действие по разследване.

Иззет бил 1 бр. нож със синя пластмасова дръжка и дължина на острието 14 см, който бил намерен, забит в каруцата. Иззети били също намерените на земята до каруцата чифт черни ръкавици и дървена летва, за която в протокола били вписани следните размери: дължина – 76,5 см, ширина в единия край – 10,5 см, ширина в другия край – 6,5 см и дебелина – 0,28 см.

С протокол за доброволно предаване от 11.01.2020г., свид. А. предал в

РУ - Нова Загора „1 бр. нож, със синя, скъсана дръжка, с острие дълго около 20 см. Без надписи“, за който заявил, че го е взел от пострадалия И. И..

На 11.01.2020г., съгласно постановление за назначаване на съдебномедицинска експертиза на разследващ полицай от РУ – Нова Загора по ДП №306 ЗМ-13/2020г., съдебният лекар д-р ТТ. А. Ч. извършил преглед и освидетелстване на лицето В. П. А. с негово съгласие. При прегледа на лицето били установени продълговато моравочервеникаво ивицесто кръвонасядане в областта на дясната странична повърхност на шията, две продълговати охлузвания под формата на одрасквания в областта на предната повърхност на шията, повърхностни червеникави охлузвания под формата на одрасквания в тилните области на шията, участък от повърхността на ръба на долната половина на дясното ухо с черен цвят.

Свид. М. Ф. С. - управител на „Трансметал Индъстри“ ЕООД, с протокол за доброволно предаване от 13.01.2020г. предал видеозаписи от охранителните камери от датата 11.01.2020г.

Записи от охранителна камера с обхващане на кръстовището между улиците „Д. Благоев“ и „Васил Левски“ са били предоставени и с протокол за доброволно предаване от 11.01.2020г. от Община Нова Загора.

Гореизложените фактически констатации въззивният съд направи въз основа на задълбочен анализ и собствена оценка на всички гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства и експертни заключения, събрани на досъдебното производство и в хода на първоинстанционното и въззивното съдебно следствие, като стриктно спазва изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107, ал.5 от НПК. Описаната по-горе фактическа обстановка по спора не се различава съществено от приетата в първоинстанционните мотиви, но я детайлизира. Направената от тази инстанция своя оценка на наличните доказателствени източници съвпада в по-голямата ѝ част с тази на първия съд. Възприетите и изложени по-горе фактически положения се установяват по несъмнен начин от поотделния и съвкупен анализ на доказателствата, събрани на досъдебното производство и в съдебното следствие на първата и въззивната инстанция и са въведени в настоящия процес от:

- гласните доказателствени средства: показанията на свидетелите М. И. М., М. С. М., К. В. М. В. Т. Зл., М. Ф. С., дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие;

показанията на свид. Б. И. М., дадени в хода на съдебното следствие в първата инстанция и частта от показанията му, дадени на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.1 от НПК;

показанията на свид. П. А. П., дадени в хода на съдебното следствие в първата инстанция и частта от показанията му, дадени на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.1 от НПК;

показанията на свид. В. П. А., дадени в хода на съдебното следствие в първата инстанция и частта от показанията му, дадени на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.1 от НПК;

показанията на свид. А. Ю. И., дадени в хода на съдебното следствие в първата инстанция и частта от показанията му, дадени на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281, ал.1, т.1 от НПК;

показанията на свид. Ж. А. С., дадени на досъдебното производство пред съдия и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281, ал.1, т.4, предл.1 от НПК;

показанията на свид. Г. И. Г., дадени на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.3 от НПК;

обясненията на подс. Х. А., дадени по време на първоинстанционното и въззивното съдебно следствие;

- писмените доказателства – справка за съдимост на подс. Х. А. /т.1, л.53 от ДП/, протокол за доброволно предаване от свид. В. А. на един нож, със синя дръжка, скъсана, с острие дълго около 20 см, без надписи /т.1, л.7 от ДП/, протоколи за доброволно предаване /т.1, л.3 – л.6 от ДП/, декларация за семейно и материално положение на обв. А. /т.1, л.52, т.2, л.82 от ДП/, акт за смърт на И. М. И. /т.1, л.67 от ДП/, съобщение за смърт на И. М. И. /т.1, л.68 от ДП/, характеристична справка на обв. А. /т.1, л.77 от ДП/, епикриза на пострадалия И. М. И. /т.1, л.68а – 69а от ДП/, удостоверение за наследници на И. М. И. /т.2, л.15 - 16 от ДП/, амбулаторен лист на обв. А. /т.2, л.18 -19 от ДП/, амбулаторен лист на обв. А. /т.2, л.20 от ДП/, история на заболяването, епикриза и др. медицински документи на Б. И. М. /т.2, л.25 – 75 от ДП/, история на заболяването, епикриза и др. медицински документи на И. М. И. /л.321 – 401 от НОХД №448/2020г./;

- писмените доказателствени средства – протокол за оглед на местопроизшествие пред пункта за изкупуване на черни и цветни метали на „Трансметал Индъстри“ ЕООД в кв. „Индустиален“, гр. Нова Загора /т.1, л.9 - 10 от ДП/, протокол за оглед на местопроизшествие - гр. Нова Загора, м. „Високо напрежение“ № 54, /т.1, л.14 - 15 от ДП/;

- веществените доказателствени средства - фотоснимки, изготвени по

време на оглед на местопроизшествие /т.1, л.12 – л.13 от ДП/, фотоснимки, изготвени по време на оглед на местопроизшествие в гр. гр. Нова Загора, м. „Високо напрежение“ № 54 /т.1, л.17 - 21 от ДП/;

- приложените и предявени на страните като веществени доказателства нож с дръжка в син и сив цвят, с острие дълго около 20 см, без надписи, както и дървена дъска, поставена в плик и запечатана със стикер на ОД на МВР – Сливен с №07942/11.01.2020г.;

- заключенията на съдебните експертизи: заключение на съдебно-медицинска експертиза на труп /т.1, л.64а – л.67а от ДП/, заключение на съдебномедицинска експертиза на живо лице относно В. А. /т.1, л.61а – 62а от ДП/, заключение на комплексна съдебна психолого-психиатрична експертиза /т.2, л.107 – л.117 от ДП/, заключение на съдебномедицинска експертиза на Б. И. М. /т.2 л.165 – л.179 от ДП/, заключение на повторна съдебнотехническа експертиза /л.167 – л.179 от НОХД №448/2020г./, заключение на лицево - идентификационна експертиза /л.247 - л.257 от НОХД №448/2020г./, заключение на допълнителна комплексна съдебна психолого-психиатрична експертиза /л.261 – л.265 от НОХД №448/2020г./, заключение на съдебномедицинска експертиза по писмени данни /л.271 – л.272 от НОХД №448/2020г./, заключение на тройна съдебномедицинска експертиза / л.428 – л.442 от НОХД №448/2020г./, допълнително заключение на тройна съдебномедицинска експертиза /л.450 от НОХД №448/2020г./.

Въззивният съд намери, че събраните и изброени по-горе доказателствени източници, оценени поотделно и в тяхната съвкупност, установяват по безспорен начин гореизложената и относима към спора фактическа обстановка, която съвпада в по-голямата ѝ част, както с изложената в първоинстанционните мотиви, така и с тази от обвинителния акт. Релевантните за решаване на делото обстоятелства – времето, мястото, механизма и средството за извършване на посегателствата, техния автор, причинените на пострадалите наранявания, личността на пострадалите лица, проведеното им лечение, извършените медицински интервенции, причинната връзка между смъртта на пострадалия И. И. и получените от него по време на инцидента телесни увреждания - са категорично установени от събраните и проверени чрез способите и по реда на НПК доказателства в хода на разследването и на съдебното следствие в първата и въззивната инстанция. Съображенията, които първостепенният съд е изложил относно доказаността на посочените обстоятелства и средствата за установяването им са достатъчни, последователни и логически издържани, те позволяват на страните и на горните инстанции да проследят формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, включени в обхвата на чл.102 от НПК.

По повод оплакването на повереника и защитника за необоснованост на обжалваната присъда, аргументирано с недостатъци и пропуски в доказателствената дейност на първостепенния съд, въззивната инстанция проконтролира процеса на събиране, проверка, анализ и оценка на наличния доказателствен материал и намери, че възражението на защитата за липса на достатъчни и годни доказателства, установяващи съставомерност на разгледаните деяния и участието на подсъдимия в тях, както и за постановяване на осъдителната присъда въз основа на недостатъчни и противоречиви доказателства, на необективен анализ на събраните доказателства и превратното им тълкуване, е неоснователно.

Както по време на досъдебното производство са събрани достатъчно доказателства в полза на обвинителната теза, така и в хода на задълбочено проведеното съдебно следствие първоинстанционният съд е положил нужните усилия за пълното и всестранно изясняване на фактическите обстоятелства по делото, гарантирал е равно участие на страните в представянето на относими и необходими доказателства, събрал е достатъчен по обем доказателствен материал, който е допринесъл за разкриване на обективната истина, в това число досежно авторството на деянията в лицето на подсъдимия, причините и подбудите за реализиране на инкриминираните деяния. По време на първоинстанционното съдебно следствие по искане на прокурора са разпитани непосредствено свидетелите, посочени по-горе, с изключение на свидетелите Ж. С. и Г. Г.. На страните, включително на подсъдимия и неговите защитници, е предоставена възможност да задават много въпроси на свидетелите и вещите лица, които подробно са отговаряли. При стриктно спазване изискванията на процесуалния закон, предписани с нормите на чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.1 от НПК, чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.1 от НПК и чл.281, ал.1, т.4, предл.1 от НПК са били прочетени в хода на първоинстанционното съдебно следствие досъдебните показания на голяма част от разпитаните свидетели, които почти изцяло са потвърдили предходните си показания. По искане на защитниците на подсъдимия е била назначена и изслушана повторна тройна съдебнотехническа експертиза, както и допълнителна комплексна психолого-психиатрична експертиза, а по искане на повереника на частните обвинители е била назначена и изслушана лицево-идентификационна експертиза. По искане на прокурора е била назначена и изслушана повторна тройна съдебномедицинска експертиза, а по искане на защитата е било депозирано допълнително заключение на тази експертиза.

Предоставена е била възможност на подс. А. да даде обяснения и същият е депозирал такива двукратно пред разследващия орган и един път в съдебното следствие. На разпитите си подс. А. не е отрекъл, че е нанесъл удари с дъска на пострадалите, но е твърдял, че същите, които за него били

непознати, са гонили с колите си каруцата, в която са се намирали той и приятелят му Селим / свид. А. /, като непознатите са ги псували и искали да ги убият, него и приятеля му, след като слезли от колите си двамата мъже започнали да бият Селим, единият мъж носил нож, Селим викал за помощ и му казал да удря, защото иначе ще ги убият. Самият той много се изплашил и затова нанесъл два удара с дъската на единия човек и един удар на другия човек, като не е искал да ги убива.

В мотивите към атакуваната присъда, при спазване изискванията на чл.305, ал.3 от НПК, съдът е изложил аргументи за това кои обстоятелства от обхвата по чл.102 от НПК и имащи съществено значение за правилното решаване на спора, приема за безспорно установени. Анализирал е доказателствените източници – свидетелските показания, обясненията на подсъдимия, писмените и веществените доказателства и доказателствени средства, заключенията на съдебните експертизи. Подложил ги е на прецизна съпоставка, а при констатиране противоречия в доказателствените материали, изрично е посочил на кои дава вяра и кои от тях не кредитира. Упражнявайки суверенното си право да прецени необходимостта, годността и надеждността на доказателствените източници, правилно е решил в случая кои да допусне и кои да отхвърли, кои да възприеме като достоверни и кои да игнорира като неистинни, излагайки съображенията си в тази насока. При приложения от първата инстанция законосъобразен подход в допускането, събирането, проверката, анализа и оценката на доказателствените материали, фактическите констатации в по-голямата им част, съдържащи се в мотивите на обжалваната присъда, се явяват обосновани, а отправеният към съдебния акт упрек за необоснованост е несъстоятелен.

В изпълнение на задължението за всестранен анализ и съпоставка на всички доказателствени източници, първостепенният съд е обсъдил обясненията на подс. А., отчитайки тяхната двойствена роля – на гласни доказателствени средства, но и на средство за защита, което обвиняемият/подсъдимият упражнява по свое усмотрение и няма задължението да казва истината. Правилно е кредитирал обясненията му, с които признава, че е взел от каруцата дъската, на която се сяда, и с нея ударил първо човека, който излязъл от колата с нож, а после ударил и другия човек, който дошъл по-късно пеш. Тези обяснения заслужават оценка за достоверност, тъй като съвпадат с установеното от другите доказателствени източници – показанията на свидетелите - очевидци А. И. и Ж. С., заключението на повторната съдебнотехническа експертиза и заключението на повторната тройна съдебномедицинска експертиза. Като истинни следва да бъдат ценени твърденията на подсъдимия, според които приятелят му Селим /свид. А./ е викал за помощ, че нападателите му са щели да го убият и поради това той,

подсъдимият, е ударил двамата пострадали мъже, за да спаси приятеля си. С основание съдът е игнорирал като неистинни изявленията на подсъдимия, че е ударил с дъската един или два пъти човека, слязъл от колата с нож, защото тези негови думи противоречат на записа от видеокамерата на „Трансметал Индъстри“ ЕООД и отпечатаните от него кадри, които безспорно установяват, че подсъдимият е нанесъл с дъската три удара на пострадалия И. И..

Съгласявайки се с оценката на първата инстанция досежно обясненията на подс. А., въззивната следва да добави анализ и оценка на неговите обяснения, дадени в хода на въззивното съдебно следствие. В тази връзка следва да се отбележи, че на допълнителния си разпит подсъдимият изложи идентични по съдържание твърдения относно поведението на двамата пострадали и това на свид. А., както и относно собствените си действия. Той продължава да твърди, че приятелят му Селим е викал за помощ и го приканвал да удари двамата мъже, които го биели, защото в противен случай те ще ги убият. Подсъдимият е последователен в показанията си, че се е уплашил от агресивното поведение на двамата пострадали и ги е ударил с дъската, за да спаси приятеля си. Тези негови думи следва да се ценят като истинни, тъй като съвпадат с показанията на свидетелите – очевидци А. И. и Ж. С., които заявили, че те също са се изплашили от гледката, при която двамата пострадали биели свид. А., но не му се притекли на помощ, макар и да съзнавали, че той се нуждаел от такава, защото се страхували от агресията на нападателите му и бързо напуснали местопроизшествието.

В мотивите на атакуваната присъда първата инстанция е посветила специално внимание на показанията на свидетелите А. И. и Ж. С., които са могли пряко да възприемат действията, извършвани на мястото на инцидента от починалия И. И., пострадалия Б. М., свид. В. А. и подс. Х. А.. Свидетелите - очевидци А. Ю. И. и Ж. С. са категорични в твърденията си, че свид. А. не е носил нищо в ръцете си при слизането си от каруцата, докато възрастният мъж, който излязъл от колата, е имал нож в ръката си, тръгнал към момчетата от каруцата, като псувал на висок глас, хванал свид. А. и двамата се сбили.

Свид. А. И. съобщава в показанията си за преследването на каруцата от една кола, която пресякла пътя на коня и го накарала да спре. Твърди, че видял в каруцата свид. В. А. и подс. Х. А., които познавал, а от колата видял да излиза възрастен, непознат за него мъж, който държал нож. Свид. А. И. в детайли пресъздава поведението на двамата пострадали, на свид. А. и на подс. А. на местопроизшествието – възрастният мъж от колата /пострадалият И./ хванал с едната си ръка свид. А. за дрехите отпред, на гърдите, а с другата ръка го удрял с обратната страна на ножа, който държал; двамата мъже /пострадалият И. и свид. А./ се сбили; при тях дошъл пеш по-млад мъж

/пострадалият Б. М./, който не носел нищо в ръцете си и хванал свид. А., същият започнал да вика за помощ, крещял: „Убиха ме“, а като чул тези викове на свид. А., подсъдимият взел дъската от каруцата, ударил младия мъж, който след удара паднал на земята. Свид. А. И. твърди, че при тази гледка се уплашил и избягал от страх. Твърди също, че не е видял какво е станало с възрастния мъж, не е видял някой да го удря, защото в същото време обръщал „главата на коня да не тръгне да направи някоя беля“.

В досъдебните си показания, дадени пред съдия и прочетени в съдебното следствие на основание чл.281, ал.1, т.4, предл.1 от НПК, другият очевидец - свид. Ж. С., който бил на пункта за вторични суровини заедно със свид. И., също потвърдил, че е видял кола, която се движила много бързо, гонела каруцата на свид. А., минала пред каруцата и нарочно спряла коня, като от колата слязъл мъж с нож и тръгнал към каруцата. Свид. С. заявил още, че свид. А. слязъл от каруцата, не носел нищо в ръцете си, а мъжът от колата го ударил и през цялото време псувал. Този свидетел пресъздал възприетото от него поведение на подс. А., който ударил с дъска, взета от каруцата, пострадалия И. И. „по главата или във врата“ и той паднал на земята, но не видял добре къде точно и колко пъти подсъдимият е ударил пострадалия.

Свидетелите - очевидци А. Ю. И. и Ж. С. са се намирали случайно на местопроизшествието, не са в близки отношения със страните по делото и не са заинтересовани от изхода на процеса, поради което съдът е дал вяра на по-голямата част от техните показания, които взаимно се допълват и се подкрепят от други достоверни източници на доказателства. Проявявайки максимална прецизност към показанията на двамата очевидци, първата инстанция правилно е намерила за необективни онази част от прочетените по съответния процесуален ред досъдебни показания на свид. А. И., в които твърдял, че от посоката, от която дошли каруцата и колата, тичайки, едновременно пристигнали двама мъже, а не един, като тези мъже наобиколили пострадалия И. И. и свид. А.. Самият свидетел И. след прочитането на тези показания в съда заявил, че „не е вярно, че са идвали две момчета“, а е дошло само едно момче и то не носело нищо в ръцете си. Аналогично съдът приел за неверни тази част от показанията на свид. С., в които съобщил, че на мястото на инцидента дошли още трима души „с голи ръце“, обиколили в кръг свид. А. и мъжа от колата и започнали да бият свид. А. с юмруци, тъй като тези твърдения противоречат на заключението на повторната съдебнотехническа експертиза, според което на записа от видеокамерата се вижда, че е дошло само едно лице /пострадалият Б. М./, а не са дошли три лица, като не се вижда пристигналият да е удрял с юмруци свид. А..

С прекомерна критичност съдът се е отнесъл към показанията на свид. Б.

М., който е бил пряк участник в инцидента, пострадал е лично от действията на подсъдимия и в качеството си на частен обвинител в процеса е пряко заинтересован от неговия изход. Свид. Б. М. е искрен в твърденията си, че нито е разбрал кой му е нанесъл удар в главата, нито е видял подсъдимият да нанася удари на баща му. Правилно съдът е кредитирал показанията на този свидетел, дадени в заседанието на 18.01.2021г., в частта, в която свидетелства, че когато отишъл до пункта, видял свид. А., който бил хванал баща му за дрехите отпред, на гърдите, с едната си ръка, а в другата държал нож, поради това той отишъл и хванал свид. А. отзад за врата и го дръпнал назад, за да не намушка баща му. Свид. Б. М. достоверно съобщил още, че свид. А. пуснал баща му, а той самият с ръце го натиснал надолу към земята, за да не намушка и него, но в същия момент усетил, че някой го бутал отзад и леко се изправил, но в процеса на изправяне получил удар в главата и останал в безсъзнание, а когато дошъл в съзнание установил, че е намушкан в десния крак, като не разбрал кога е станало това.

Правилно първата инстанция еценила като неверни показанията от допълнителния разпит на свид. Б. М., дадени в съдебно заседание на 15.11.2021 г., в частта им, в която свидетелят твърдял, че освен нож, свид. А. е имал и тръба, която държал в другата си ръка. Тези показания са в явно противоречие с категоричните и убедителни показания на безпристрастните свидетели – очевидци И. и С., които заявили, че като слязъл от каруцата свид. А. не носел нищо в ръцете си. Наред с това липсват доказателства свид. А. да е намирал и вземал от местопроизшествието тръба, като при огледа на местопроизшествието и при огледа на каруцата в двора на адрес гр. Нова Загора, м. „Високо напрежение“ № 54 също не е била намерена и не е била иззета тръба.

Анализирайки задълбочено показанията на свид. Б. М., решаващият съд направил верен извод, че този свидетел не дава последователни показания относно случилото се при първоначалната му среща с пътуващите в процесната каруца - подс. А. и свид. А. в близост до кръстовището с кръгово движение на главния път – дали той е слизал от автомобила си или не, дали двете лица са слезли от каруцата или само свид. А. е слязъл, дали тези лица са носели в ръцете си тръби или други предмети, дали двете лица са го псували и заплашвали или това е направил само свид. А.. Констатираните съществени противоречия в показанията на свид. Б. М. относно тези обстоятелства неправилно са били преодоляни единствено чрез съпоставянето им с показанията на свид. В. Зл., защото същата живее на съпругески начала с пострадалия Б. М., а това определя общата им заинтересованост от изхода на делото. С оглед на това не може да се вярва безпрекословно на свид. В. Зл., която заявила на разпита си, че мъжът й Б. не е слизал от колата, докато

двамата мъже са слезли от каруцата, като всеки от тях е взел оттам „по нещо дълго“, може би „прътове“ или други предмети, които не могла да конкретизира, нито да посочи причината за това. Тези твърдения на свид. Зл. се оборват от несъмнено установения факт, че при слизането от каруцата пред пункта за вторични суровини свид. А. не е носил нищо в ръцете си, а подс. А. е взел дъската за сядане, защото със сигурност в каруцата не е имало друг подходящ предмет за защита, от рода на прътове, тръби и др. Подобни предмети не са били намерени при огледа на местопроизшествието, нито при огледа на каруцата – в нея или близо до нея, което сочи на липсата на такива предмети и на евентуалната им употреба от возещите се в каруцата мъже.

Логично е при възникналата пътна ситуация, провокирана от неправилното преминаване през кръстовището с кръгово движение на процесната каруца, управлявана от свид. А., водачът на правомерно движещия се лек автомобил – пострадалият Б. М. да слезе от колата си, както заяви на разпита си пред въззивната инстанция и самият подсъдим. На мястото на срещата между водачите на двете превозни средства – пострадалия М. и свид. А. е имало словесно стълкновение, при което свид. А. напсувал пострадалия М. и му се заканил с думите: „Сега ще те убия, ще те пребия“. Тези показания на пострадалия Б. М. са правдоподобни, защото съвпадат с казаното от свид. В. Зл. и свид. М. М. и защото дават логично обяснение на последвалото му поведение, свързано с незабавно съобщаване на случилото се на баща му – пострадалия И. и търсене на помощ от него.

Съдът правилно е дал вяра на показанията на свид. В. Зл., които допринасят за изясняване на обстоятелствата, предшестващи инцидента, както и тези, които го последвали. Правдиви са твърденията ѝ, че след срещата на кръговото кръстовище с процесната каруца и краткото стълкновение с двамата возещи се в нея, пострадалият Б. М. се обадил на баща си - пострадалия И. И. и му съобщил за случилото се, като минути след това пострадалият И. и свид. М. М. дошли на посоченото от Б. М. място. Свид. Зл. пресъздава започналото преследване на каруцата от трите автомобила. Тя съобщила на разпита си, че пострадалият И. с автомобила си се опитал да пресече пътя на каруцата и да я спре, но каруцата с пътуващите в нея мъже продължила към пункта за метални отпадъци, където работел свид. М. С.. Свидетелката не е очевидец на събитията, развили се пред въпросния пункт. Тя отишла там с автомобила след като свид. С. ѝ се обадил по телефона и инцидентът бил приключил. Свид. В. Зл. възпроизвела обстановката, която заварила на местопроизшествието - пострадалият И. И. бил на земята и свид. М. М. се опитвал да му помогне, пострадалият Б. М. бил прав до баща си и държал десния си крак, който бил в кръв, а двете момчета с каруцата вече ги нямало.

Коментирайки показанията на свид. М. М., двете съдебни инстанции приеха, че в по-голямата им част те отговарят на обективната истина, въпреки, че този свидетел участва в процеса като частен обвинител, което качество обуславя неговата заинтересованост от крайния резултат на делото. Свид. М. М. коректно съобщил причината, поради която той и неговият баща – пострадалият И. И. тръгнали с автомобилите си към пострадалия Б. М. - някой искал да бие брат му Б.; разказал за пътуването към индустриалната зона и откритието на процесната каруца близо до сградата на „Пътно управление“, след намиращите се там трафик-камери, пресъздал с подробности случилите се събития – той и брат му Б. спрели колите си, слезли и продължили пеш, а баща им ги изпреварил с неговата кола, опитал се да пресече пътя на каруцата и да я спре, но тя продължила към пункта за вторични суровини; когато самият той, свид. М. М. отишъл там, баща му и брат му били на земята; мъжете, които били с каруцата, все още били на местопроизшествието, като подсъдимият държал дебела дъска, дълга около един метър, а другият мъж държал голям нож, с острие около 20 см.; попитал ги какво правят, тогава подсъдимият посочил Б. М. и казал, че той бил виновен; двамата непознати мъже избягали с каруцата. Свид. М. М. възприел изключително тежкото състояние на своя баща и се обадил на тел. 112, като с помощта на свид. М. С., началник-склад на пункта за изкупуване на черни и цветни метали в кв. „Индустриален“, гр. Нова Загора, обяснили къде се намира местопроизшествието с пострадали, за да дойде линейка. Съдът правилно отрекъл достоверност на тази част от показанията на свид. М. М., с които съобщил за словесен контакт между него и баща му – пострадалия И., тъй като тези твърдения на свидетеля убедително се опровергават от разясненията на вещите лица – лекари от повторната тройна съдебномедицинска експертиза, според които от получаване на травматичните увреждания в областта на главата, последващото падане на земята и до момента на настъпване на смъртния изход, пострадалият И. И. не е излязъл от състоянието на мозъчна кома, а когато един човек е в кома, няма как да се осъществи някакъв контакт с него.

Първоинстанционният съд е подходил с прекомерно недоверие към показанията на свид. В. А. и е кредитирал малка част от тях. Вярно е, че този свидетел е не само пряк участник в разследваните събития, но той с неправомерното си поведение като водач на превозно средство с животинска тяга при преминаване през кръстовище с кръгово движение е станал причина за последвалия тежък инцидент, поради което е очевиден стремежът му да дава показания, целящи непонасянето на отговорност за случилото се. Съпоставяйки показанията на свид. В. А. с останалите гласни доказателства и с видеозаписа на видеокамерата пред процесния пункт за вторични суровини,

съдът обосновава е кредитирал твърденията на свидетеля, с които заявява, че лекият автомобил „Фолксваген“ е пресякъл пътя на коня и го е накарал да спре; че шофьорът от този автомобил слязъл с нож в ръка и двамата с него се сбили; дошло и момче, което го хванало за врата и го дърпало назад; самият той викал за помощ, успял да вземе ножа от мъжа, скрил го в дома си и на същия ден вечерта го предал на полицаите; преди да избягат с подсъдимия, видял, че възрастният мъж, от който взел ножа и момчето, което го държало за врата, били на земята. В отличие от първата инстанция, въззивната такава прие за истинни твърденията на свид. А., че докато единият от нападателите го държал с лявата си ръка, с другата си /дясната/ ръка гасял цигара в дясното му ухо. Тези показания на свид. А. се подкрепят изцяло от заключението на съдебномедицинската експертиза на живо лице, изготвено от съдебния лекар д-р Т. Ч., който в деня на инцидента, по указание на разследващия орган, прегледал В. А. и констатирал в областта на долната половина на дясното ухо участък от повърхността на ръба на ухото към ушната висулка с черен цвят, върху площ с размери около 8 мм в диаметър, което увреждане имало вид на такова причинено от цигара. Въпросните твърдения на свид. А. кореспондират и с показанията на свид. Б. М. в допълнителния му разпит пред съда, в които заявил, че както баща му, така и той самият е пушач. Липсват данни, че в инкриминирания ден свид. А. е участвал и в друг инцидент, извън процесния. След като всички останали увреждания, установени при прегледа от съдебния лекар, включително тези в тилните области на шията, са били причинени на свид. В. А. при сборичкване с други лица по време на разгледания инцидент, логично и правдоподобно е и изгореният участък на дясното му ухо да е бил причинен именно тогава.

Съдът не е оставил без внимание и показанията на свид. П. П. – баща на свид. В. А., като е отчел факта, че свид. П. не е очевидец на инцидента и няма преки впечатления за него, а информацията, която съобщил за станалите в инкриминирания ден събития, е получил от сина си В.. С доверие са ценени твърденията на свид. П., които пресъздават непосредствените му възприятия за състоянието на свид. А. и подс. А., когато се прибрали след произшествието – и двамата били уплашени от случилото се. Синът му му разказал, че докато карал каруцата по главния път го застигнала някаква кола „БМВ“ и го преследвала по пътя, като точно пред пункта за метали колата му пресякла пътя и той спрял каруцата, слязъл, за да се разберат, но бил нападат от няколко човека. Синът му споделил, че успял да вземе ножа от ръката на възрастен мъж и го ударил с него, после сложил ножа в джоба на панталона си, качил се на каруцата и избягал, като се прибрал направо вкъщи. Свид. П. съобщил, че синът му му предал ножа, който бил с голямо острие и който по-късно синът предал на полицаите.

Безпристрастен и незаинтересован от изхода на делото е свид. М. С., работил като началник – склад в „Трансметал Индъстри“ ЕООД, което дружество стопанисвало процесния пункт за изкупуване на метали. В инкриминирания ден свид. С. е бил вътре, в помещенията на пункта и не е видял събитията, случили се пред този обект. При разпита си свидетелят пресъздал обстановката и събитията непосредствено след инцидента. Той е възприел тежкото състояние на възрастния мъж, съборен на земята, както и кървящата рана на крака на единия от младите мъже, а при подаването на сигнал за инцидента на тел.112 съдействал да се обозначи точното местонахождение на произшествието. Свид. С. помогнал за качването на възрастния мъж в линейката, а след това участвал като поемно лице при извършения оглед на местопроизшествие и предал на полицейските органи запис от видеокамерата на пункта.

Въззивната инстанция се присъедини към решението на първата по въпроса за допустимостта на показанията на свид. К. М. полицейски служител, заемащ длъжността „началник участък“ при РУ - гр. Нова Загора. Това негово длъжностно качество не му пречи да свидетелства, тъй като съгласно чл.118, ал.1, т.3 от НПК той може да бъде свидетел за всички известни му и от значение за фактическото изясняване на делото обстоятелства, включително такива, възприети от него по време на оглед, претърсване, изземване, следствен експеримент, разпознаване на лица и предмети, на които процесуално-следствени действия е присъствал. Това е така, защото посоченият свидетел не е участвал в друго процесуално качество в настоящото наказателно производство и не е осъществил действие по разследването по смисъла на Глава 17 от НПК. Иначе казано, не попада в забраната да бъде свидетел, установена с нормите на чл.118, ал.1 и ал.2 от НПК. С оглед на това съдът правилно е приел за допустими показанията на свид. М. с които разказал как са били установени лицата, намирали се в процесната каруца по време на инцидента и с които пресъздал непосредствените си впечатления за физическото състояние на тези лица – свид. А. имал като видимо нараняване одраскване на врата от страни, а подсъдимият нямал видими наранявания. Тези твърдения на свид. Марков са достоверни, тъй като кореспондират с показанията на свид. А. и със заключението на съдебномедицинската експертиза на живо лице на д-р Ч., както и с обясненията на подс. А., който не посочва да е получил каквито и да е било наранявания по време на произшествието.

Въззивният съд сподели и становището на първия, според което показанията на свид. К. М. пресъздаващи проведените с подс. Х. А. и свид. А. „оперативни беседи“, са недопустимо доказателствено средство, тъй като не разкриват пряко възприети от него факти и обстоятелства от осъществилата

се фактическа обстановка, а възпроизвеждат съдържанието на въпросните „неформални беседи“, които са нерегламентиран в НПК способ за събиране на доказателства, поради което и извършването им в рамките на вече образувано наказателно производство е недопустимо. При наличието на образувано и висящо наказателно производство не могат да се използват извънпроцесуални методи за събиране на доказателства, каквато на практика се явява „оперативната беседа“ и за която липсва правна регламентация. В разпоредбата на чл.118, ал.1, т.3 от НПК „оперативната беседа“ също не фигурира сред визираните процесуално-следствени действия, за които присъствалите на тяхното реализиране полицейски служители могат да свидетелстват.

Както твърди свид. М. с помощта на записите от видеокамерите, поставени от Община Нова Загора и обхващащи входа на процесния пункт за вторични суровини, били установени лицата от процесната каруца, които участвали в произшествието и имали съпричастност към нараняванията на пострадалите И. И. и Б. М.. По указания на свид. М. свид. А., управлявал каруцата и подс. А. били намерени в домовете им и доведени в РУ – Нова Загора, където той провел с тях беседи. Доведените лица – А. и А., заподозрени за съпричастност към инкриминираните деяния, не са имали адвокат, не им е било разяснено правото да откажат да дадат уличаващи ги обяснения, на А. не е бил осигурен преводач, въпреки че не говорел български, но разбирал „горе – долу“ български и знаел за какво го търсят. В тази хипотеза получената от полицейския служител Марков информация по време на „беседите“ с А. и А. безспорно е пряко свързана със започналото наказателно производство за престъпленията, за които впоследствие А. е бил привлечен като обвиняем. Налице е както заобикаляне на процесуалния закон и на реда, по който изявленията на свидетел и обвиняем придобиват качеството на доказателствено средство, така и нарушение на правото на справедлив процес за А., гарантирано му от чл. 6 Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и преди всичко правото му да не се самоуличава в извършването на престъпление. Аналогично разсъждение следва да се направи и относно показанията на свид. М. касаещи проведената от него беседа със свид. А., макар и последният да не е бил привлечен впоследствие като обвиняем, защото А. също е бил доведен в полицейското управление по указание на свид. Марков и подложен от него на оперативна беседа на същото основание като подс. А. – подозрение за съпричастност към инкриминираните деяния, по повод на които е било вече образувано наказателно производство с първото действие по разследване – оглед на местопроизшествие, извършен на 11.01.2020г. в 13.30 часа. В случай на инкорпориране в доказателствената съвкупност на показанията на

полицейския служител К. М. пресъздаващи „оперативната беседа“ със свид. А., биха се нарушили процесуалните права на свидетеля да откаже да даде показания, уличаващи го в извършване на престъпление.

Съгласно трайно установената в последните години съдебна практика, организирането на беседи, в устна или писмена форма, подписани лично от заподозрените лица или не, провеждани от полицейските служители съгласно ЗМВР, нямат процесуална стойност в наказателното производство и направените изявления от „разпитаните“ лица не могат да се включат в доказателствената маса. Още по-малко е допустимо това да бъде сторено чрез възпроизвеждането на тези изявления от съответните полицейски служители, които са ги чули или записали. Предвид тези принципни положения, показанията на свид. Марков относно дадените от заподозрените лица А. и А. обяснения за извършените деяния, следва да бъдат игнорирани и изключени от доказателствената съвкупност, както правилно е подхождал първоинстанционният съд. Те не могат да бъдат ползвани в настоящото производство за установяване авторството и вината на подсъдимия, тъй като това представлява заобикаляне на закона и постигане на доказателствени резултати по ред, различен от посочения в НПК.

Първоинстанционният съд е правилно е кредитирал депозираните пред него показания на свид. М. М., както и досъдебните показания на свид. Г. Г., приобщени чрез прочитането им на основание чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.3 от НПК, като е отчел тяхната заинтересованост от изхода на делото поради участието им като частни обвинители в процеса. Направил е точна преценка, че показанията на посочените свидетелки нямат съществен принос за изясняване на обективната истина относно случилото се на местопроизшествието, тъй като техните твърдения се отнасят за факти и събития, настъпили след инцидента.

Основно място в доказателствения анализ на двете съдебни инстанции заема коментарът на заключенията – първоначално и допълнително - на назначената в съдебната фаза повторна тройна съдебномедицинска експертиза /л.428 – л.442, л.450 от НОХД №448/2020г./ Въззивният съд, както и първостепенният, прецени тези заключения като достатъчно пълни, ясни и обосновани и не намери основание да се съмнява в тяхната правилност. Същите са изготвени от високо квалифицирани експерти – проф. д-р С. К., д.м., д.м.н. - специалист неврохирург, началник Клиника по Неврохирургия при МБАЛ „Св. Анна - Варна“ АД, д-р Д. Д. - началник Отделение „Съдебна медицина“ при същата болница и д-р К. Ц. - началник Отделение “Обща и клинична патология“ при същата болница. Въз основа на задълбочено проучване и анализ на медицинската документация относно пострадалия И. И. и при съобразяване на всички събрани по делото доказателствени

източници, включително заключението на повторната тройна съдебнотехническа експертиза, вещите лица приели, че непосредствената причина за настъпването на смъртта на И. М. И. е тежката черепно - мозъчна травма, изразила се в многофрагментно импресионно счупване на черепния покрив, развитие на остър хематом под твърдата мозъчна обвивка и хематом между двете хемисфери. Приели също, че благоприятстващо значение за настъпването на смъртта е имала и тежката гръдна травма с множество счупвания на ребра двустранно, контузия на бял дроб, постконтузионна пневмония, двустранна хипостатична бронхопневмония, довели до развитието на тежка дихателна недостатъчност - от една страна нарушения на механиката на дишането във връзка със счупените ребра, от друга страна - намален капацитет и обем на белодробен паренхим. Според експертите описаните травматични увреждания са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, реализирани със значителна сила в двете теменно - слепоочни области и гръдния кош.

Въз основа на протокола за аутопсия на трупа на И. И. вещите лица установили, че в резултат на нанесения побой И. М. И. е получил тежки травматични увреждания в областта на главата - импресионно счупване на черепния покрив, остър хематом под твърдите мозъчни обвивки, хематом между двете голямомозъчни полукулба, контузия на мозъка, разкъсно-контузни рани по окосмената част на главата, лицето, кръвонасядания по меките черепни обвивки и по лицето, ожулвания по лицето; тежки травматични увреждания в областта на гръдния кош - счупване на 2-10 леви ребра по двете линии, счупване на 1,3 - 12 - то десни ребра, контузия на белите дробове.

Според експертите – медици тежката черепно - мозъчна травма е довела до развитие на мозъчна некроза, оток на мозъка и вклиняване на малкомозъчните полукулба, а тежката гръдна травма е довела до развитието на дихателна недостатъчност. Приели, че разкъсно - контузиите рани по окосмената част на главата и подлежащото импресионно счупване на черепа са създали реална комуникация между външната среда и черепната кухина и в този смисъл са обусловили проникващо нараняване в черепа. Изразили експертно мнение, че установеният хематом под твърдата мозъчна обвивка, който бил в голям обем, е развил общомозъчна симптоматика и е наложил провеждане на оперативно лечение по спешност, без което същият би довел до настъпване на смъртен изход. В този смисъл въпросният хематом е обусловил постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота. Характеризирали установената контузия на мозъка като разстройство на здравето временно опасно за живота. Като такова разстройство на здравето - временно опасно за живота - определили както контузията на белите дробове,

така и постконтузионната и хипостатичната бронхопневмония. Приели, че счупването на леви и десни ребра е обусловило трайно затруднение в движенията на снагата за един продължителен период от време, значително надхвърлящ един месец. Досежно останалите травматични увреждания, изразили разбиране, че в своята съвкупност те са обусловили временно разстройство на здравето неопасно за живота. Формулирали становище, че описаните травматични увреждания са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети и твърди предмети с подчертан ръб касателно уврежданията в областта на окосмената част на главата. Направили извод, че между описаните травматични увреждания в областта на главата и гръдния кош и настъпилия смъртен изход на пострадалия И. е налице пряка причинно - следствена връзка.

Съобразявайки заключението на повторната видеотехническа експертиза, изготвено от вещите лица от НИК при МВР – София и проследявайки самия видеозапис, лекарите от тройната експертиза приели, че Лице 1 нанася три удара с твърд предмет /процесната дъска/ в областта на главата, при което са се реализирали тежките травматични увреждания в областта на черепа и подлежащите мозъчни структури.

В допълнителното заключение на съдебномедицинската експертиза вещите лица са отговорили на поставените от защитата въпроси, като са приели, че от приложената по делото медицинска документация се установява, че освен тежки травми в областта на главата, пострадалият И. И. е получил тежки травматични увреждания в областта на гръдния кош - счупване на леви и десни ребра, контузия на белите дробове, като тези травматични увреждания не могат да бъдат получени при удари с твърд продълговат предмет, реализирани в областта на главата, каквито удари се виждали на приложения видеозапис.

Аргументирали становище, че за да се реализират констатираните травми в областта на гръдния кош, а именно „...продълговати кръвонасядания и ожулвания в лявата половина на гръдния кош... гърба...“ е необходимо нанасяне на множество удари с предмети, притежаващи продълговата конфигурация, като същите трябва да са реализирани със значителна сила, за да се получат счупванията на леви и десни ребра и контузията на белия дроб. Изразили мнение, че травматичните увреждания в областта на гръдния кош са имали благоприятстващо значение за настъпване на смъртния изход.

Съобразявайки приложения видеозапис, на който се виждат три удара, нанесени в областта на главата, експертите направили извод, че останалите травматични увреждания, намиращи се в други анатомични области, не могат да бъдат причинени от ударите, нанесени в главата на пострадалия. Според тях установените единични кръвонасядания и ожулвания в областта на

горните крайници могат да бъдат получени при удари с юмруци, ритници и др.

Изслушани в съдебно заседание, трите вещи лица – лекари заявили, че поддържат изготвеното писмено заключение. Според тях пострадалият И. И. е изпаднал в безсъзнателно състояние в резултат на черепно - мозъчната травма. Изказали становище, че от получаване на травматичните увреждания в областта на главата и последващото падане на земята до момента на настъпване на смъртта пострадалият не е излязъл от състояние на мозъчна кома, а самото малкомозъчно вклиняване било състояние, несъвместимо с живота. Оценили оказаната на пострадалия медицинска помощ като адекватна. Устно повторили заключението си, че травматичните увреждания в областта на гръдния кош били резултат на множество удари, реализирани именно в тази област, за да се получат счупвания на леви и десни ребра по различни анатомични линии и контузия на бял дроб. Заявили, че тези увреждания били получени вследствие нанасяне на удари със значителна сила, достатъчна да преодолее здравината на костите и да доведе до тежки увреждания на подлежащите структури, а именно мозък, мозъчни обвивки и бял дроб. Специално за уврежданията в областта на главата потвърдили, че добре отговаряли да са получени от удари с дъска, каквато представлявала седалката на каруцата. Отбелязали, че уврежданията в областта на гръдния кош можело да бъдат получени със същия предмет, само че в резултат на множество удари /три и повече/, а не само от един-единствен удар, като установените по гръдния кош множество кръвонасядания и ожулвания не могли да бъдат получени при еднократен удар върху гръдния кош. Изразили експертно мнение, че ударите, заснети от камерата и нанесени от подсъдимия, били достатъчни и то предостатъчни да причинят установените травматични увреждания в областта на главата на пострадалия И. И., а травматичните увреждания в областта на главата били достатъчни да настъпи смърт, дори и да нямало увреждания на гръдния кош.

Обсъждайки заключенията на повторната тройна съдебномедицинска експертиза, както и устно дадените в съдебно заседание разяснения от вещите лица, двете съдебни инстанции им се довериха изцяло и приеха, че те категорично установяват вида и характеристиката на травматичните увреждания на пострадалия И. И., тяхната локализация и медикобиологични признаци, механизма и средството на тяхното причиняване, както и причинноследствената им връзка с настъпилата по-късно смърт на лицето.

Първоинстанционният съд правилно е кредитирал заключението на съдебно-медицинска експертиза на труп №18/2020г. /т.1, л.64а – л.67а от ДП/, изготвено в хода на досъдебното производство от д-р Т. Ч., касаещо установените травматични увреждания при аутопсията на трупа на

пострадалия И. И.. Според заключението при пострадалия била установена тежка съчетана механична травма с обхващане на главата и гръдния кош. Описанието на травмата на главата включвало множество кръвонасядания и охлузвания по лицето и окосмените части на главата, предимно в дясната теменно - слепоочна област на главата, с масивни кръвоизливи на тези места и множество импресионни фрактури на черепните кости и масивен десностранен травматичен субдурален хематом, като по този повод по спешност била извършена десностранна остеокластична трепанация на черепа с евакуация на хемат., а при извършените изследвания били установени и интрацеребрални хематоми. При аутопсията съдебният лекар извършил оглед на мозъка и установил тежко нарушение на структурата на мозъка в областта на дясната голяма мозъчна хемисфера, като мозъчното вещество там било разкашено. Установил също тежък оток на мозъка и меките мозъчни обвивки с вклиняване на малкомозъчните тонзили и мозъчния ствол в големия тилен отвор. Описал гръдната травма като такава, включваща множествени двустранни счупвания на ребрата вляво и вдясно, като вляво уврежданията били по - тежки, с масивни кръвоизливи и кръвонасядания около местата на счупените ребра, контузионни увреждания на белите дробове и тежка двустранна базална и паравертебрална хипостатична и контузионна пневмония с конфлуиране, тежък оток на белите дробове.

Коментираното заключение на едноличната съдебномедицинска експертиза, идентично с това на тройната съдебномедицинска експертиза, посочило, че причината за настъпването на смъртта на пострадалия И. М. И. било тежкото коматозно състояние, в което същият е изпаднал вследствие тежките травматични увреждания на меките черепни покривки, черепните кости и двете мозъчни хемисфери, предимно на дясната голямомозъчна хемисфера.

Съдебният лекар направил експертен извод, че настъпването на смъртта при установените тежки травматични увреждания на черепните кости и мозъчните структури, както и на ребрата и белите дробове, е било неминуемо. Изложил становище, че описаните увреждания били получени вследствие действието на механичен фактор и по механизма на нанасяне на множество удари с твърди тъпи и тъпоръбести предмети, предимно в областта на главата и гръдния кош, както и в областта на лицето и други области на тялото на пострадалия.

Първоинстанционният съд не е изложил категорично становище дали кредитира, изцяло или частично, или не кредитира заключението на допълнителната съдебномедицинска експертиза на д-р Ч., на която възложил като задача да отговори дали след изслушване заключението на повторната

съдебнотехническа експертиза, изготвена в НИК, МВР - София, се променя заключението на изготвената от него съдебномедицинска експертиза на труп относно механизма на получаване на травматичните увреждания на пострадалия И. И. и какви са техните медикобиологични характеризиращи признаци.

Въззивната инстанция, изпълнявайки пропуснатите от първата задължения и съобразявайки заключението на повторната съдебнотехническа експертиза, както и това на повторната тройна съдебномедицинска експертиза, прие, че обсъжданото заключение на допълнителната еднолична съдебномедицинска експертиза на д-р Ч. е правилно и обосновано, с изключение на извода, че третият удар, позитивиран на видеозаписа, е бил нанесен в лявата половина на гръдния кош. Този извод на вещото лице д-р Ч. се оборва от заключението на повторната съдебнотехническа експертиза и това на повторната тройна съдебномедицинска експертиза, според които третият удар с продълговатия предмет /процесната дъска/ е бил нанесен също в главата на пострадалия И., а не в лявата половина на гръдния му кош. Останалите изводи от заключението на допълнителната еднолична съдебномедицинска експертиза на д-р Ч. са коректни и обосновани. Според този съдебен лекар при нанасяне на един единствен удар по главата с процесния предмет /дървена дъска/ е възможно да се получат няколко счупвания на мястото на удара на различни места на черепа. Съобразявайки заключението на повторната тройна съдебнотехническа експертиза, съдебният лекар обърна внимание, че първо се срещнали водачът на каруцата с пострадалия, които се сборичкали помежду си, като травмите по лицето, дясната половина на гръдния кош и в останалите области на тялото най-добре отговаряли да са били получени по време на това сборичкване. Подчертал, че понякога лицата, които са участвали в този конфликт - водачът на каруцата и пострадалият И. - са били извън обсега на камерите, като някои от уврежданията по тялото на пострадалия И. И. са могли да бъдат причинени именно в тези моменти. Изслушан в съдебно заседание, експертът отбелязал, че ударът в областта на лявата половина на гръдния кош е довел до счупване на левите ребра, но не е довел до счупване и на десните ребра, каквото е и заключението на вещите лица от тройната съдебномедицинска експертиза. Не може да се отрече обоснованост на извода на д-р Ч., че уврежданията в областта на лицето и горните крайници на пострадалия И. са били причинени вследствие нанасяне на удари с твърди тъпи предмети, каквито са и ръцете, свити в юмрук, тъй като идентичен извод се съдържа и в допълнителното заключение на повторната тройна съдебномедицинската експертиза, в което трите вещи лица приели, че установените кръвонасядания и ожулвания в областта на горните

крайници могат да бъдат получени при удари с юмруци, ритници и др.

Доверие заслужава и заключението на съдебномедицинската експертиза на живо лице №4/2020г. / т.1, л.61а – 62а от ДП /, изготвено от д-р Т. Ч. в хода на досъдебното производство. Според заключението при прегледа и освидетелстването на 11.01.2020г. на свид. В. А. били установени следните увреждания:

продълговато моравочервеникаво ивицесто кръвонасядане в областта на дясната странична повърхност на шията, с дължина около 4 см и широчина в най - широката си част около 5 мм, с вид на увреждане като от гердан;

две продълговати охлузвания под формата на одрасквания, с размери около 2-3 мм, с разстояние между тях около 2 см, в областта на предната повърхност на шията, на равнището на криковидния хрущял, вдясно от него и малко встрани;

повърхностни червеникави охлузвания под формата на одрасквания, с размери около 0,5 -1 см, в тилните области на шията;

участък от повърхността на ръба на дясното ухо / в долната половина, към ушната висулка / с черен цвят, върху площ с размери около 8 мм в диаметър.

Според вещото лице описаните повърхностни травми в областта на шията и увреждането в областта на дясното ухо са причинили на свид. А. „болки и страдания“, които увреждания заздравяват за 4-5 дни. Експертът мотивирал становище, че установените увреждания са били получени вследствие действието на твърди тьпоръбести предмети; получени били по механизма на тангенциално действие на такива предмети в травмираните области на шията. Същите добре отговаряли да са били получени при сборичкване с друго лице и захващане на тези области на шията с ръце. Според съдебния лекар увреждането в областта на дясното ухо наистина било с вид на такова, причинено от цигара, тъй като било повърхностно. Изразил мнение, че причинените на свид. А. увреждания не налагали прегледи от медицински специалисти, провеждане на изследвания или някакви лечебни процедури. Експертът не установил съществени травматични увреждания, причинени от предмети с остър връх или режещи ръбове, какъвто е и ножът, както и други увреждания, причинени вследствие нанасяне на удари с ръце или предмети с голяма сила.

Двете съдебни инстанции кредитираха заключението на вещото лице д-р Йордан Стойков по извършената в хода на досъдебното производство по писмени данни съдебно-медицинска експертиза № 135/2020г. /т.2 л.165 – л.179 от ДП/, от което е видно, че вследствие нанасения на 11.01.2020г. побой, пострадалият Б. И. М. е получил следните телесни увреждания:

- Съчетана травма със засягане на главата, гръдния кош и крайниците, протекла в началото с картина на травматичен шок, което наложило хоспитализацията му за лечение и наблюдение в ОАИЛ при МБАЛ „Д-р И. Селимински“ АД - Сливен;

- Черепно - мозъчна травма, изразяваща се в наличието на разкъсно - контузна рана в лява слепоочно-теменна област с размери 2 см/0,5 см, анамнестични данни за леко сътресение на мозъка, данни от образните изследвания за травматичен субарахноидален кръвоизлив в слепоочно - тилната област на дясна голямомозъчна хемисфера и контузионно огнище на мозъка в същата хемисфера, разположено слепоочно - базално;

- Контузия на гръдния кош с палпаторна и функционална болезненост в неговата лява половина, в областта и по хода на 5-7 ребра без клинични и рентгенологични данни за фрактура на костни структури в областта;

- Прободно - порезно нараняване по задната повърхност на дясното бедро, в неговата средна трета с размери 4 см/1 см, къвящо при приемането на пострадалия за лечение в МБАЛ „Д-р И. Селимински“ АД - Сливен.

Според съдебния лекар, описаните телесни увреждания имат травматична генеза и се дължат на механичното действие на твърди тъпи и/или тъпоръбести предмети, както и на предмети с остър връх и един или два режещи ръба и добре отговарят да са получени чрез нанесени удари в областта на главата и гръдния кош с твърди тъпи предмети и нанасяне на прободно - порезно нараняване по задната повърхност на бедрото на десния крак с прободно - порезно оръжие. Изразил мнение, че прободно - порезното нараняване се дължало на един единствен удар с прободно - порезно оръжие, с достатъчна сила, като в травмираната област преминавали големи кръвоносни съдове и нерви и случайно не били настъпили по - тежки последици от това нараняване, а останалите увреждания се дължали на удари с твърд тъп предмет, чиято контактна повърхност е била с дължина значително по - голяма от широчината ѝ, например прът, тръба, палка, щанга и др. Изложил становище, че получената от пострадалия Б. М. съчетана травма е протекла в началото с клинична картина на травматичен шок, като същият е бил от I - II степен и е осъществил сам по себе си смисъла на медико-биологичния характеризиращ признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“. Мотивирал експертен извод, че в резултат на силния удар или удари в областта на главата пострадалият Б. М. е получил травматичен субарахноидален кръвоизлив в слепоочно - тилната област на дясната голямомозъчна хемисфера и контузия на мозъка в същата хемисфера, разположен слепоочно - базално, които увреждания в своята съвкупност са осъществили смисъла на медико - биологичния характеризиращ признак „разстройство на здравето, временно опасно за живота“ на пострадалия.

Пояснил, че разкъсно - контузната рана в лявата теменно - слепоочна област на главата по своята характеристика представлявала нарушаване на анатомичната цялост на меките черепни обвивки и в съвкупност с лекостепенното сътресение на мозъка, протекло без загуба на съзнанието, са осъществили смисъла на медико - биологичния характеризиращ признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, като уврежданията от такъв характер отзвучавали в рамките на 10-15 дни при нормален ход на оздравителните процеси. Съдебният лекар приел, че прободно - порезното нараняване по задната повърхност на бедрото на десния крак, наложило извършването на хирургично лечение, е протекло без засягането на магистрален кръвоносен съд или големи нерви, като по своя характер представлявало нарушаване на анатомичната цялост на меките тъкани в областта и е довело до затруднения в движението на крака за срок от 15-20-25 дни при нормален ход на оздравителните процеси. С оглед на това приел, че описаното увреждане само по себе си е осъществило смисъла на медико - биологичния признак „Временно разстройство на здравето, неопасно за живота“. Характеризирал контузията в лявата половина на гръдния кош, изразила се в палпаторна и функционална болезненост по хода на 5-7 ребра без видими травматични изменения, като разстройство на здравето, причинило на пострадалия болка и страдание, които отзвучавали в рамките на 5-7 дни при нормален ход на оздравителните процеси.

Обсъденото заключение на съдебномедицинската експертиза на д-р Стойков не е било оспорено от страните, а съдилищата, като го намериха за пълно, ясно и обосновано, му дадоха пълна вяра.

Специално внимание в анализа на доказателствените източници заслужава заключението на повторната съдебнотехническа експертиза, назначена в първоинстанционното съдебно следствие по искане на защитниците на подсъдимия. Писменото заключение на тази експертиза по Протокол 21/ИДИ-061 от 30.03.2021г. /л.167 – л.179 от НОХД №448/2020г./ е било изготвено от вещите лица Й. Д. и А. Д., специалисти в областта на техниката/видеозаписите в сектор Идентификационни изследвания към НИК – МВР – гр. София. Експертите имали за обект на изследване 1 бр. оптичен носител - диск CD - R, 700 MB, марка „ЕМТЕС“, с надпис върху него „Трансметал Индъстри“, гр. Нова Загора, кв. „Индустриален“, предаден с протокол за доброволно предаване от М. Ф. С., и 1 бр. оптичен носител - диск DVD-R, марка „MAXELL“, с надпис върху него „Община Нова Загора“, предаден с протокол за доброволно предаване от лицето И. Д. С..

Според заключението, дискът CD - R, 700 MB, марка „ЕМТЕС“, съдържа два видеофайла, записани в специализиран формат. То установява, че записаното изображение е цветно, с вкопирани в кадър данни за дата и време,

с резолюция 928x576 пиксела и кадрова честота приблизително 12 кадъра в секунда, заснето от една стационарна камера, насочена към участък за изкупуване на черни и цветни метали. Съгласно показанията в кадър данни, отразяващи настройката за време на видеоохранителната система, записът обхваща интервала от 14:00:35ч. до 14:05:09ч. на 11.01.2020г. Вещите лица специално подчертали, че видео експертизата се занимава с изследване на вече записана информация, а не с изследване на процеса на експорт на файловете и записването им върху информационния оптичен носител – обект на изследване. В тази връзка отбелязали, че изследваният диск не съдържа информация, позволяваща да се определи защо броят на записаните файлове е точно два, а не един или повече от два. Констатирани, че видеофайловете са цифров презапис/експорт от оригиналните файлове, записани върху твърдия диск на компютърна видеоохранителна система, като не установили следи от манипулация/намеса върху записаната информация. Пояснили, че са проследили хронологията на заснетите събития, свързани с четири лица от мъжки пол и техните действия, подробно онагледени и представени в хронологичен ред, като придружили хронологията с пояснения на наблюдаваните действия в изследователската част на експертизата, както следва:

В рамките на записания интервал от време /от 14:00:35ч. до 14:05:09ч./, камерата е регистрирала две лица от видим мъжки пол, придвижващи се с ППЖСТ (каруца), условно обозначени като Лице 1 - облечено с червеникаво на цвят яке и тъмен панталон и Лице 2 - облечено в сивкави на цвят дрехи.

В 14:00:46 часа каруцата с конски впряг влиза в кадър, движейки се от дясната страна успоредно на лек автомобил. Автомобилът и каруцата спират, като Лице 1 и Лице 2 слизат от каруцата и тръгват по посока на автомобила. В ръцете на Лице 1 се вижда предмет с правоъгълна форма.

Излиза водачът на автомобила, обозначен като Лице 3.

Лице 3 и Лице 2 се сбиват, придвижвайки се зад ограда, където действията им остават скрити от полезрението на камерата. Лица 2 и 3 са зад оградата, а Лице 1 ги наблюдава държейки предмета в ръцете си.

В интервала от 14:01:10 до 14:01:22 часа Лица 2 и 3 се дърпат и блъскат едно друго, наблюдавани от Лице 1, стоящо отстрани.

В кадър влиза лице, условно обозначено като Лице 4, което тръгва по посока на Лице 2 и Лице 3 и извършва действия, наподобяващи разтървяване.

До 14:01:29 часа Лице 4 прави опити да разтърве Лица 2 и 3.

В 14:01:30 часа Лице 1 се доближава до групата и замахва над главата си с държания предмет, след което нанася удар по посока на Лице 3.

Лице 1 нанася втори удар на Лице 3 в 14:01:32 часа.

В 14:01:33 часа Лице 1 отново замахва и нанася трети удар, след което Лице 3 пада на земята и остава неподвижно.

Лице 1 бива повлечено от инерцията след удара. Лице 1 се изправя, а лице 3 остава ла лежи.

Лице 1 се насочва към Лице 4 и замахва и в 14:01:38 часа нанася удар по посока на Лице 4 с държания предмет. След удара Лице 4 също пада на земята и остава да лежи неподвижно.

Лице 1 се отправя по посока на каруцата, носейки в дясната си ръка продълговатия предмет, с който е нанесло ударите.

Лице 1 и Лице 2 тръгват по посока на каруцата, а лица 3 и 4 остават да лежат на настилката.

Лице 1 се качва в каруцата и пред него впоследствие се качва Лице 2. Лица 1 и 2 потеглят с каруцата, като отпред застава Лице 2 и зад него застава Лице 1.

Към лежащото Лице 3 се приближава друго лице, видимо оказващо му помощ. Лице 4 се надига и лазейки се насочва към Лице 3.

Експертите от НИК – МВР изследвали и диск DVD-R, марка „MAXELL“, с надпис на него „Община Нова Загора“ и установили, че той съдържа един видеофайл, записан в MP4 формат. Констатирани, че видеофайлът е цифров презапис/експорт от оригиналните файлове, записани върху твърдия диск на компютърна видеоохранителна система, като не установили следи от манипулация/намеса върху записаната информация. Констатирани още, че записаното изображение е цветно, с вкопирани в кадър данни за дата и време, с резолюция 1920x1080 пиксела и кадрова честота 15 кадъра в секунда, заснето от една 1P камера, записваща при детекция на движение, насочена към кръстовище. Отбелязали, че съгласно показваните в кадър данни, отразяващи настройка за време на видеоохранителната система, записът обхваща интервала от 12:22:23 часа до 12:23:07 часа на 11.01.2020г. Пояснили, че записът съдържа информация за две лица от видим мъжки пол, придвижващи се в ПСЖТ (каруца) през кръстовището отдясно наляво на кадъра.

Експертите извлекли снимкови кадри, отразяващи двете лица в каруцата и техните действия, като подредили снимковите файлове в хронологичен ред. Подчертали, че изображенията съдържат информация, позволяваща визуализация на лицеви елементи, което ги определя като годни за целите на идентификация при предоставяне на сравнителен снимков материал, заснет при сходен ракурс.

Изслушани в хода на съдебното следствие, вещите лица потвърдили експертните си изводи. Отговаряйки на поставени от страните въпроси, те заявили, че предметът, който държи Лице 1 е продълговат, предполагаемо с правоъгълна форма, но не могат да конкретизират точно този предмет - дъска, талпа или кол; не могат да установят и размерите на предмета, тъй като за да направят това е било необходимо на видеозаписа отчетливо да се виждат краищата на предмета /очертанията му/ и наред с това на същото отстояние от камерата, на което е въпросният обект, трябвало да присъства друг обект с известни размери. Пояснили, че резолюцията на изследвания запис била много ниска, процесният предмет бил много отдалечен от камерата, очертанията му били размити /неясни/ и нямало друг обект на същото разстояние от камерата с известни размери, което да позволи сравнение. Потвърдили, че ударите, които видели на записа, били съответно три удара, нанесени от Лице 1 на Лице 3, и един удар, нанесен от Лице 1 на Лице 4, като не се виждали други удари, заснети от камерата. Експертите изразили мнение, че ударите, нанесени от Лице 1 на Лицата 3 и 4, попадали в горната част на телата, но не можело да се установи точното им място - можело да са нанесени по главата или по рамената или ударът да се е преплъзнал по-надолу. Подчертали, че на записа ясно се виждало, че всички удари, нанесени от Лице 1, били осъществени с един и същи предмет, но на записа не се виждало дали Лице 2 носи някакъв предмет в ръцете си.

Първоинстанционният съд кредитирал изцяло неоспореното заключение на повторната съдебнотехническа експертиза, приемайки го за достатъчно пълно, обосновано и компетентно изготвено, към която оценка се присъедини и настоящата инстанция.

С основание съдът не се е доверил на заключението на едноличната съдебнотехническа експертиза, изготвено в хода на досъдебното производство от вещото лице инж. С. С. С. и представено с Протокол № 8/12.02.2020г., което е имало за обект на изследване двата компакт диска - диск CD - R, 700 MB, марка „ЕМТЕС“, с ръкописен надпис „Трансметал Индъстри“, гр. Нова Загора, кв. „Индустриален“, предаден с протокол за доброволно предаване от лицето М. Ф. С., и диск DVD-R, марка „MAXELL“, с ръкописен надпис „Община Нова Загора“, предаден с протокол за доброволно предаване от лицето И. Д. С., тъй като това заключение не е достатъчно обосновано и поражда съмнение за своята правилност. Давайки обективна и точна оценка на посоченото заключение, което не заслужава вяра, първата инстанция е процедираа съвсем правилно, като е назначила и изслушала повторна съдебнотехническа експертиза с вещи лица от НИК - МВР, чието заключение по-горе беше обстойно коментирано и високо оценено и от тази инстанция.

В хода на първоинстанционното съдебно следствие, след изслушване и възприемане на заключението на повторната съдебнотехническа експертиза, според което изображенията на двете лица в каруцата, снети от видеозаписа, съдържащ се на диск DVD-R, марка „MAXELL“, предоставен от Община Нова Загора, носят достатъчна информация, позволяваща визуализация на лицеви елементи и са годни за целите на идентификация при посочени условия, съдът е назначил лицево - идентификационна експертиза за разпознаване на двете лица, придвижващи се с каруца на видеозаписа на приложения по делото диск с надпис „Община Нова Загора“, респ. на снимковите кадри, извлечени от същия диск и представени в изследователската част на повторната съдебно - техническа експертиза, изготвена от вещи лица от НИК - МВР - София. При изготвяне на писменото заключение на лицево - идентификационната експертиза по Протокол №207/21.06.2021г. /л.248 - л.257 от НОХД №448/2020г./ вещото лице - инж. Румен Митев – специалист в областта на техниката/видеозаписите и лицевата идентификация, е използвал както снимките – сравнителен материал на лицата Х. А. и В. А., направени с тяхно съгласие и съдържащи се в два диска CD-R, така и подбрани снимкови кадри с потенциална идентификационна стойност, съдържащи изображения на заснетите лица, условно обозначени като Лице 1 и Лице 2 в заключението на експертите от НИК – МВР. Заключението на лицево - идентификационната експертиза установява, че на изследваните кадри с изображение на Лице 1 - Сн. 1.1 - 1.3 и на снимки на лицето Х. А. - сравнителен материал най-вероятно е заснето едно и също лице, както и че на изследваните кадри с изображение на Лице 2 - Сн. 2.1 - 2.3 и на снимки на лицето В. А. - сравнителен материал най - вероятно е заснето едно и също лице. Както първата инстанция, така и въззивната отдаде кредит на доверие на обсъденото и неоспорено заключение на лицево - идентификационната експертиза, което кореспондира не само със заключението на повторната съдебнотехническа експертиза, но и с тези на съдебномедицинските експертизи, с гласните и веществените доказателства.

В своите мотиви решаващият съд не е оставил без коментар двете заключения – основно и допълнително – на комплексната съдебно психолого-психиатрична експертиза, изготвени от д-р А. А. – лекар-психиатър и М. Б. – клиничен психолог. Според основното заключение на експертизата, изготвено в хода на досъдебното производство, подс. А. страда от Разстройство в адаптацията - смесена тревожно депресивна реакция, но няма данни същият да се води на регистрационен учет в някоя психиатрична болница в страната. След проведеното психиатрично и психологично освидетелстване на подс. А. вещите лица заключили, че същият към датата на инкриминираното деяние - 11.01.2020г. е бил в състояние да възприема правилно фактите от

действителността, могъл е да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си; липсвали психопатологични мотиви, които да са го ръководили при извършване на деянието. Експертите приели, че по време на деянието при подсъдимия е възникнала Остра стресова реакция, която обаче не е била с такава интензивност, че да може да бъде приравнена към състояние на физиологичен афект, като след деянието тази Остра стресова реакция постепенно е преминала в Разстройство в адаптацията - смесена тревожно - депресивна реакция. Направили експертен извод, че осв. Х. А. е психически годен да възприема фактите и обстоятелствата, които имат значение за делото и може да дава достоверни обяснения по тях, може да участва в наказателното производство и да изтърпява ефективно наказание.

При изслушването им в съдебно заседание вещите лица – психиатър и клиничен психолог заявили, че по време на проведеното събеседване подс. А. изглеждал много притеснен за станалия инцидент. Изразили мнение, че при него умствената изостаналост е изявена в лека степен и е допълнително обусловена от липсата на образование и недостатъчно стимулиращата социална среда; характеризирала се с ограничение на способностите най-вече за абстрактно и логично обяснение, по-слаба пластичност на мисловния процес, по-трудно и забавено вземане на решение, внушаемост, трудно съобразяване особено в малко по-сложна обстановка, което в случая е улеснило извършването на подобно деяние. Изказали експертно становище, че лицата с лека умствена изостаналост имат психични годности, които ги правят по-близки до хората с нормален интелект и това им състояние не може да бъде прието за разстройство на съзнанието. Съобразявайки, че лицата с лека умствена изостаналост имат коефициентът на интелигентност между 50 и 70, приели, че при подсъдимия констатираната стойност на интелигентност е 55, която се дължала и на езиковата бариера, на липсата на образование, на социалната среда.

Заклучението на допълнителната комплексна психолого - психиатрична експертиза, назначена в съдебното следствие и възложена на същите вещи лица – д-р А. А. и М. Б., установява, че по време на деянието подс. А. не е изпадал в състояние на физиологичен афект, но е изпитвал силен стрес и уплах, което го улеснило при извършване на деянието. Вещите лица мотивирали експертен извод, че леката умствена изостаналост, от която страдал подсъдимият, го е улеснила при извършване на деянието. Изслушани в съдебно заседание, заявили, че по време на инцидента подсъдимият е изпитвал страх за живота си, страхувал се също и за приятеля си. Отчитайки конкретната ситуация като високорискова, доколкото подсъдимият и приятелят му с каруцата са били преследвани от автомобил, изразили

експертно мнение, че подсъдимият при слизване от каруцата е взел дъската, но не предприел веднага никакви действия с нея, което означава, че не я е взел с нападателни намерения, а с цел да се предпази. Вещите лица заявили, че подсъдимият е осъзнавал напълно извършеното от него, макар и да е действал спонтанно и импулсивно, което не означавало, че той не разбирал извършеното.

Двете съдебни инстанции се довериха напълно на обсъдените заключения на комплексната съдебно психолого-психиатрична експертиза, които прецениха като ясни, обосновани и изготвени от компетентни и безпристрастни специалисти.

Въззивната инстанция, както и първата такава, цени документите, приложени като писмени доказателства по делото, които по-горе бяха подробно цитирани.

Справката за съдимост /т.1, л.53 от ДП/ установява, че досега подс. Х. А. не е осъждан.

При спазване на предписанията на чл.159, ал.1 от НПК са били изготвени протоколите за доброволно предаване по повод доброволно предадените на разследващия орган от свидетелите М. Ф. С., М. И. М., В. Т. Зл. и В. П. А. предмети, съответно един компакт диск, дрехи на пострадалия И. И., дрехи на пострадалия Б. М. и един нож. Важно е да се отбележи, че в съставения протокол за доброволно предаване от 13.01.2020г. относно компакт диска, съдържащ видеозапис от охранителната камера към входа на пункта на „Трансметал Индъстри“ ЕООД, предаващото лице М. Ф. С. е вписал, че записът от видеонаблюдението на пункта е синхронизиран по дата, но по час е приблизително 2 часа и 45 минути напред, което е от съществено значение за установяване точното време на инцидента.

В съставения протокол за доброволно предаване от 11.01.2020г. относно един брой нож, със синя дръжка, скъсана, с острие дълго около 20 см, без надписи, предаващото лице В. П. А. е вписал, че е взел ножа от един възрастен мъж, който бил плешив и искал да го наръга с него. Този протокол, удостоверяващ доброволното предаване на описания нож от свид. А., ведно с показанията на този свидетел и с отразеното в протокола за оглед на местопроезшествие в дома на същия свидетел, установяват, че именно това е ножът, който свид. А. е успял да вземе от пострадалия И. по време на боричкането между тях и с който нож свид. А. е причинил прободно-порезното нараняване на дясното бедро на пострадалия Б. М., докато ножът, иззет от дома на свид. А., също със синя дръжка, но с острие от 14 см, е съвсем друг и не е бил използван по време на инцидента.

Епикриза на пострадалия И. М. И. /т.1, л.68а – 69а от ДП/, история на

заболяването, епикриза и др. медицински документи на същия пострадал /л.321 – 401 от НОХД №448/2020г./ установяват проведените изследвания и лечение на пострадалия през периода на хоспитализацията му в НХО на МБАЛ „Д-р И. Селимински“ АД – гр. Сливен.

История на заболяването, епикриза и др. медицински документи на Б. И. М. /т.2, л.25 – 75 от ДП / установяват проведените изследвания и лечение на този пострадал през периода на хоспитализацията му в НХО на МБАЛ „Д-р И. Селимински“ АД – гр. Сливен.

Акт за смърт и съобщение за смърт на пострадалия И. М. И. /т.1, л.л.67, 68 от ДП/ удостоверяват, че смъртта на лицето е настъпила на 18.01.2020г. в гр. Сливен в лечебното заведение - МБАЛ „Д-р И. Селимински“ АД.

Удостоверение за наследници на пострадалия И. М. И. /т.2, л.15 - 16 от ДП/ установява, че частните обвинители М. С. М., Б. И. М., М. И. М. и Г. И. Г. са съответно първата – съпруга, другите трима - деца на пострадалия и като такива са негови наследници.

Амбулаторен лист на обв. А. /т.2, л.18 -19 от ДП/ установява, че на 20.01.2020г. подсъдимият е посетил психиатричен кабинет в гр. Нова Загора по повод страховете, които имал след инцидента, като след прегледа лекарят – психиатър му поставил диагноза Остра стресова реакция и му предписал медикаментозно лечение.

В декларация за семейно и материално положение обв. А. /т.1, л.52, т.2, л.82 от ДП/ е декларирал, че не получава трудови възнаграждения, живее на съпругески начала с лицето Снежана Огнянова и има син Али на 1 година през мес януари 2020г.

Приемайки, че съдържащите се в делото документи са събрани и приобщени по предвидения в НПК ред, между тях не са налице противоречия, относими са към предмета на спора и доизясняват обстоятелствата от значение за разкриване на обективната истина, съдебните инстанции им се довериха, тълкуваха ги с оглед тяхното действително съдържание и ги ползваха при извеждане на фактическите и правни изводи по висящия спор.

Въззивният съд обсъди приложените по делото като писмени доказателствени средства протоколи, съставени при проведените действия по разследване: протокол за оглед на местопроизшествие пред пункта за изкупуване на черни и цветни метали на „Трансметал Индъстри“ ЕООД в кв. „Индустриален“, гр. Нова Загора /т.1, л.9 - 10 от ДП/ и протокол за оглед на местопроизшествие - гр. Нова Загора, м. „Високо напрежение“ №54, /т.1, л.14 - 15 от ДП/.

Първият посочен протокол отразява извършването на оглед на района, намиращ се пред пункта за изкупуване на черни и цветни метали на

„Трансметал Индъстри“ ЕООД в кв. „Индустиален“, гр. Нова Загора, където е станал самият инцидент, т. е. където са били осъществени самите деяния. Това действие по разследване е било извършено при спазване изискванията на процесуалния закон, установени в чл.155 – чл.156 от НПК - от разследващ полицай, в присъствието на две поемни лица, с участието на специалист – технически помощник. Протоколът е бил подписан от всички присъстващи на огледа лица без възражения и забележки относно начина на осъществяването му, както и относно направените при него констатации, описаните и фотографирани предмети и иззетите вещи – натривки от установените на местопроизшествието локви и пръски от червеникави течности и слухов апарат. Предвид съставянето на въпросния протокол в съответствие с императивите на НПК и липсата на възражения срещу него, съдебните инстанции прецениха коментираното действие по разследване за законосъобразно извършено, а отразените в протокола обстоятелства – като обективни и достоверни.

По-голямо внимание следва да се отдели на втория цитиран протокол, който също носи наименование „протокол за оглед на местопроизшествие“ /т.1, л.14 - 15 от ДП/. Видно от съдържанието му, огледът е имал за предмет двор в гр. Нова Загора, м. „Високо напрежение“ № 54, в който се намирала едноетажна къща, обитавана от свидетелите П. А. П. и В. П. А. /баща и син/ и в който била намерена процесната каруца. В хода на проведения оглед на двора всъщност е била огледана и подробно описана единствено въпросната каруца, но не и едноетажната къща с намиращите се в нея помещения, нито са били иззети предмети от тези помещения.

В принципен план следва да се отбележи, че значение при преценката за валидност на писмените доказателствени средства /протоколите за действия по разследване/ има характерът на извършеното процесуално следствено действие и неговата съответност на процесуалните правила, а не „бланката“, използвана при съставяне на протокола. На фона на тези верни съображения, обаче, не е преценена правилно същността на извършените действия. Обективизираните в протокол за оглед на местопроизшествие - м. „Високо напрежение“ № 54, гр. Нова Загора, от 11.01.2020г. в 22,30 часа, действия и в частност тези по изземане на вещи, намиращи се в каруцата или близо до нея, фактически представляват по съществото си изземване на вещи, което процесуално - следствено действие е свързано с елемент на принуда и засягане на определени права, поради което протоколът е следвало да бъде представен за одобрение в 24-часов срок пред съответния компетентен съд, което не е сторено.

Съдебната практика приема, че когато при извършен оглед на местопроизшествие се изземат намерени при огледа предмети като

веществени доказателства, това изземване, макар и да не е отразено в отделен протокол, а в същия протокол за оглед, следва да бъде одобрено от съдия по реда на чл.161 ал.2 от НПК. В противен случай, протоколът за оглед е невалидно доказателствено средство в частта му за изземването на вещите. Настоящият казус е идентичен – коментираният протокол за оглед на местопроизшествие не е бил представен в 24-часов срок от съставянето му на съдия и съответно не е получил съдебната санкция по чл.161 ал.2 от НПК. Следователно в частта за изземването на вещите – 1 бр. нож със синя пластмасова дръжка и дължина на острието 14 см, който бил намерен, забит в каруцата, намерени на земята до каруцата чифт черни ръкавици и дървена летва с размери: дължина – 76,5 см, ширина в единия край – 10,5 см, ширина в другия край – 6,5 см и дебелина – 0,28 см - протоколът за оглед на местопроизшествието е негоден и като такъв в посочената му част не следва да се цени.

Независимо, че въпросният протокол за оглед в частта му за изземването на процесните предмети е невалиден като доказателствено средство, това не означава, че иззетите с него предмети – нож, чифт ръкавици и дървена дъска - са негодни да послужат като веществени доказателства. Това е така, защото иззетите предмети могат да се приобщят като веществени доказателства по делото не само чрез протокола за изземването им, но и по други начини - чрез прякото им прилагане по делото и чрез веществени доказателствени средства, каквито са фотоснимките. В случая намерените и иззети вещи – нож, чифт ръкавици и дървена дъска - са били заснети от присъствалия при огледа специалист – технически помощник Г. Кайраков, направените на същите фотоснимки са поставени в изготвения фотоалбум /т.1, л. 17 – 21 от ДП /, приложен към огледния протокол. Иззетите и поставени в отделен, самостоятелен плик, запечатан със стикер на ОД на МВР – Сливен с конкретно изписан номер, предмети са били надлежно предадени и съответно приети на съхранение в деловодството на първоинстанционния съд като веществени доказателства по настоящото наказателно дело в деня на внасяне на обвинителния акт в съда, което се удостоверява от съставения на 21.09.2020г. приемо-предавателен протокол / л.10 от НОХД №448/2020г./ В хода на първоинстанционното съдебно следствие, в съдебно заседание на 15.11.2021г., съдът е предявил на страните предметите, приложени като веществени доказателства по делото, включително иззетите от двора в м. „Високо напрежение“ № 54, гр. Нова Загора, а страните не са възразили срещу тяхната идентичност. Подс. А., разпитан във въззивното съдебно следствие, заяви, че предявената му и приложена по делото дъска, е същата, която е използвал за нанасяне на удари на пострадалите. При тези категорични данни, несъмнен е изводът, че коментираните предмети – нож,

чифт ръкавици и дървена дъска са същите, които са били намерени по време на огледа в процесния двор, били са описани, фотографирани, иззети и съответно приложени като веществени доказателства по делото. При това положение, невалидността на протокола за оглед в частта му за изземването на посочените предмети няма за последица изключването на същите от доказателствената съвкупност. Въпросните предмети следва да се ценят като годни веществени доказателства, които са били надлежно приобщени към доказателствения материал чрез направените им фотоснимки, прилагането им към делото, представянето им на разглеждащия делото съд, предявяването и неоспорването им от страните.

Веществените доказателства по делото, сред които с най-голямо значение за спора са дървена дъска с размери: дължина – 76,6 см, ширина в единия край – 10,5 см, ширина в другия край – 6 см и дебелина – 2,6 см, и 1 бр. нож, със синя, скъсана дръжка, с острие дълго около 20 см, без надписи - са били приобщени по предвидения в процесуалния закон ред, при спазване на всички изисквания, свързани с тяхното описване, фотографиране и съхраняване, поради което същите правилно са ценени като годни доказателствени източници. Описаните предмети, приобщени като веществени доказателства по делото и неоспорени от страните, затвърждават по несъмнен начин достоверността на изложените по-горе обстоятелства, свързани с разгледаните престъпления и участието на подсъдимия в тях.

Въззивната инстанция цени като годни веществени доказателствени средства приложените по делото фотоснимки, подредени в два фотоалбума – към протокол за оглед на местопроизшествие - района пред пункта за изкупуване на черни и цветни метали на „Трансметал Индъстри“ ЕООД в кв. „Индустиален“, гр. Нова Загора /т.1, л.12 – л.13 от ДП/ и към протокола за оглед на местопроизшествие - гр. Нова Загора, м. „Високо напрежение“ № 54, /т.1, л.17 - 21 от ДП/, тъй като снимките са били направени в хода на образувания наказателен процес от специалист-технически помощник, участвал като такъв по време на посочените действия по разследване, а НПК не предписва други специални изисквания за изготвянето на фотоснимките.

Направеният и изложен по-горе анализ на наличната по делото доказателствена съвкупност мотивира въззивната инстанция да сподели становището на първата за безспорно и убедително доказано авторство на разгледаните престъпления в лицето на подсъдимия. Показанията на свидетелите – очевидци А. И. и Ж. С., част от обясненията на подс. А., част от показанията на свидетелите В. А. и Б. М., заключенията на съдебномедицинските експертизи, заключението на повторната съдебнотехническа експертиза, заключението на лицево-идентификационната експертиза, приложения като веществено доказателство предмет – дървена

дъска с дължина 76,6 см и дебелина 2,6 см, всички тези доказателствени източници, преценени поотделно и във връзка с останалия доказателствен материал, установяват категорично, че подс. Х. А. е извършител на настоящите престъпления. В доказателствената съвкупност не са налице съществени противоречия относно правнорелевантните за спора обстоятелства – мястото и времето на инцидента, лицата, намирали се на местопроизшествието в момента на нападението, действията на тези лица, използваното от подсъдимия оръжие, механизма на нанасяне на ударите, техния брой и насоченост, причинените на пострадалите наранявания. Липсват доказателства, които да отрекат присъствието на подсъдимия на местопроизшествието в инкриминирания ден и използването от негова страна на процесната дъска. Липсват доказателства, които да установяват, че някое друго лице, освен подсъдимия, е нанесъл удари с дъската по главите на пострадалите.

Правилно е становището на решаващия съд, че подс. Х. А. е наказателноотговорен, тъй като към момента на извършване на престъпленията той е бил на 18 години и 7 месеца, т. е. пълнолетен и вмениям, поради което напълно отговарял на изискванията на чл.31 от НК. Макар и подсъдимият да страда от лека умствена изостаналост и по време на деянието при него да е възникнала Остра стресова реакция, той е бил в състояние да възприема правилно фактите от действителността, могъл е да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. След извършване на деянията подсъдимият също не е изпадал в такова разстройство на съзнанието, постоянно или краткотрайно, което да не му позволява да разбира свойството и значението на своите действия и да ръководи постъпките си, независимо от развитото се при него Разстройство в адаптацията - смесена тревожно - депресивна реакция.

Обосновано, в пълно съответствие с наличния доказателствен материал, първата инстанция е заключила, че подсъдимият с активно поведение, реализирано чрез три силни последователни удара с дървена дъска, попаднали в главата на пострадалия И., му е причинил тежка черепно-мозъчна травма, като пострадалият е изпаднал в състояние на мозъчна кома и не е излязъл от него до момента на смъртта, настъпила седем дни след деянието. Ударите са били нанесени от подсъдимия по жизнено важен орган, какъвто е главата, със значителна сила, достатъчна да преодолее здравината на черепните кости и да доведе до тежки, несъвместими с живота увреждания на подлежащите структури, а именно мозък, мозъчни обвивки. Освен трите удара с дървената дъска, подс. А. не е нанасял на пострадалия И. И. други удари.

Основавайки се на заключението на повторната тройна съдебно-

медицинска експертиза, първостепенният съд е направил обоснован извод, че непосредствената причина за настъпването на смъртта на И. И. е тежката черепно - мозъчна травма, изразила се в многофрагментно импресионно счупване на черепния покрив, развитие на остър хематом под твърдата мозъчна обвивка и хематом между двете хемисфери, като самото малкомозъчно вклиняване е несъвместимо с живота състояние. Установеният в голям обем хематом под твърдата мозъчна обвивка, наложил провеждане на оперативно лечение по спешност, без което смъртта със сигурност би настъпила, се определя като постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота.

Според вещите лица от посочената експертиза ударите, нанесени от подсъдимия - три удара с твърд предмет /процесната дъска/ в областта на главата на пострадалия И. И., са достатъчни и то предостатъчни да причинят констатираните тежки травматични увреждания в областта на черепа и подлежащите мозъчни структури, като тези травматични увреждания в областта на главата са достатъчни да предизвикат смърт, дори и да няма увреждания на гръдния кош. Установената тежка гръдна травма с множество счупвания на ребра двустранно, контузия на бял дроб, постконтузионна пневмония, двустранна хипостатична бронхопневмония, довели до развитието на тежка дихателна недостатъчност, е имала благоприятстващо значение за настъпването на смъртния изход при пострадалия И., както приели същите вещи лица,

Вследствие посочените активни действия на подсъдимия по нанасяне на три удара с процесната дъска, пострадалият И. е получил несъвместими с живота травми в областта на главата, от които по-късно, въпреки адекватните и навременни медицински интервенции и лечение, е настъпила смъртта му. Законосъобразен и обоснован е изводът на първата инстанция, че е налице причинноследствена връзка между нанесените от подсъдимия три удара с дървената дъска по главата на пострадалия И. и настъпилия вредоносен резултат – смъртта на жертвата. Причинената на този пострадал тежка черепно-мозъчна травма, довела до потискане дейността на жизнено важни центрове в мозъка и в крайна сметка до смърт, представлява пряка и непосредствена последица от деянието на подсъдимия.

Въз основа на приетите за установени и напълно изяснени релевантни за спора факти първоинстанционният съд е направил положителен и законосъобразен правен извод за наличието на евентуален умишъл за убийство в действията на подсъдимия, чрез които е реализирал посегателството над пострадалия И. и обуславя квалифициране на престъпната му дейност като умишлено убийство, а не като причинена по непредпазливост смърт вследствие на умишлено нанесена телесна повреда

по чл.124, ал.1 от НК.

Константна е съдебната практика, според която за субективната страна на деянието следва да се съди най-вече от конкретните обективни действия на дееца, предшестващи настъпилия резултат, а не от неговите последващи обяснения за намеренията му и собствената му интерпретация на произтеклите събития. За умисъла на дееца – дали е пряк или евентуален, дали е за убийство или за телесна повреда - се преценява от начина на извършване на престъплението и по-конкретно от механизма и средствата за нанасяне на удари на жертвата, от броя на ударите, тяхната сила, интензивност и локализация, както и от обективно причинените увреждания. Според обвързващите указания на върховната ни съдебна инстанция, дадени с Постановление № 2/1957г., изменено и допълнено с Тълкувателно постановление № 7/1987 г. на Пленума на ВС на РБ, „за умисъла може да се съди от средствата, с които е извършено деянието, от насоката и силата на ударите, от мястото на нараняването, от разстоянието, от което се посяга на жертвата с оръжие, и други обстоятелства”.

В съответствие с цитираната задължителна съдебна практика и предвид безспорно установената по делото фактология, законосъобразно и обосновано е становището на съда, че подсъдимият не е искал и пряко не е целял да лиши от живот пострадалия И., но при нанасянето на процесите удари деецът А. е допускал настъпването на този престъпен резултат - смъртта на И.. Реализираните спрямо жертвата три удара, конкретно използваното оръжие – твърд дървен предмет /дъска, използвана за сядане в каруцата/, силата на ударите /значителна/ и тяхната насоченост, мястото на нанасяне на ударите – в уязвима област - главата, където се намира жизненоважният орган - главният мозък, който контролира функциите на всички останали органи, обективно причиненото нараняване - тежка черепно - мозъчна травма, изразила се в многофрагментно импресионно счупване на черепния покрив, с развитие на остър хематом под твърдата мозъчна обвивка и хематом между двете хемисфери, обусловили постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота, разкриват субективното отношение на дееца към последиците на деянието в момента на неговото извършване – макар да не е искал умъртвяването на пострадалия И. и пряко да не е целял да го лиши от живот, подсъдимият е допускал, че като резултат от действията му може да настъпи смъртта на жертвата. По тези съображения въззивната инстанция се присъедини към заключението на първата относно формата на вина на конкретното убийство и също прие, че подсъдимият е действал с евентуален умисъл за убийство, защото наличната му лека умствена изостаналост не изключва годността му да разбира свойството и значението на извършеното от него, респ. възможните последици.

Безспорно установените фактически положения, изведени от събрания по делото в голям обем доказателствен материал, изложени по-горе в настоящото решение, дават основание на въззивния съд да приеме за обоснован формирания от първата инстанция правен извод, че подсъдимият е причинил на пострадалия Б. М. средна телесна повреда. Това е така, защото със същата процесна дървена дъска подс. А. е нанесъл един силен удар в главата на пострадалия М., вследствие на който последният е получил травматичен субарахноидален кръвоизлив в слепоочно - тилната област на дясната голямомозъчна хемисфера и контузия на мозъка в същата хемисфера, разположен слепоочно - базално, които увреждания в своята съвкупност са осъществили медико - биологичния характеризиращ признак „разстройство на здравето, временно опасно за живота“ и представляват средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.2 от НК.

Обосновани и правилни са също изводите на първия съд, че второто коментирано престъпление е извършено от подсъдимия чрез действие, изразило се в нанасянето от негова страна на един удар с дървената дъска в главата на пострадалия М.; че е налице пряка причинноследствена връзка между посоченото действие на подсъдимия и настъпилия вредоносен резултат – получената от пострадалия М. средна телесна повреда, подробно описана по-горе и съставляваща „разстройство на здравето, временно опасно за живота“; че при извършване на второто престъпление подсъдимият е действал с пряк умисъл. Последният успешно се обосновава с използваното за нанасяне на удара средство – процесната дървена дъска с означените по-горе размери, силата и посоката на удара – употребена е значителна сила при нанасянето му и е бил насочен към жизненоважен орган – главата на пострадалия, както и с психичната годност на подс. А. да разбира свойството и значението на извършеното от него, включително на действието му по нанасяне удар с дървената дъска по главата на пострадалия М., с което действие е искал и пряко е целял да причини на пострадалия телесно увреждане.

Независимо от изтъкнатото дотук и анализирайки гореизложените несъмнени фактически констатации, въззивният съд прие, че първоинстанционният неправилно е квалифицирал разгледаните престъпления по основните им състави, съответно за убийството - по чл.115 от НК и за средната телесна повреда по чл.129, ал.1, вр. ал.2 от НК.

Наличната доказателствена съвкупност, най-вече показанията на свидетелите А. И., Ж. С., Б. М. и В. А., обясненията на подсъдимия и заключението на повторната съдебнотехническа експертиза, категорично установяват следното:

Пострадалият И. И. първи е нападнал с нож, с острие около 20 см, свид.

В. А., който е бил с голи ръце, и макар последният да е успял да отнеме ножа от нападателя си И., същият не се отказал да напада и не преустановил нападението си спрямо свид. А., като двамата /И. и А./ продължили да се блъскат. Намесата на пострадалия Б. М., целяща да възпре и разтърве двамата блъскащи се, също не заставила веднага пострадалия И. да прекрати нападението си. От своя страна свид. А. разбрал, че нападателите срещу него са станали двама, като към първия нападател – И. И. се присъединил и втори нападател - Б. М., който, заставайки зад гърба му, започнал да го дърпа назад и искал да го събори на земята. Свид. А., установявайки двойното нападение срещу себе си, при което първият нападател /И./ продължавал да бъде пред него и да го държи отпред за дрехите и шията, а вторият нападател /Б. М./, намиращ се зад гърба му, го държал с лявата си ръка за врата и го дърпал назад, а с дясната си ръка угасил запалената си цигара в дясното му ухо. Именно тогава свид. А. започнал да крещи за помощ, че ще го убият, пуснал първия си нападател /И./ и с отнетия от него нож успял да нанесе прободно-порезно нараняване по задната повърхност на дясното бедро на намиращия се зад него втори нападател – Б. М., който на разпита си искрено заявил, че хванал свид. А. отзад за врата и го дърпал назад, за да не намушка баща му, а когато А. пуснал баща му, той самият с ръце го натиснал надолу към земята, за да не намушка и него. Присъствалите на местопроизшествието свидетели - очевидци А. И. и Ж. С., пряко възприели тежкото положение на свид. А., нападнат от двамата мъже, чули виковете му за помощ, осъзнали реалната опасност за неговото здраве и живот, но не му помогнали, защото се уплашили от видяното, страхували се за собствения си живот и предпочели да напуснат района на инцидента, изоставяйки в беда нападнатия А.. Подс. А. също наблюдавал нападението спрямо свид. А., държал в ръце взетата от каруцата дървена дъска, но първоначално не се намесил. Когато обаче нападателите срещу свид. А. станали двама и той започнал да крещи за помощ, осъзнавайки реалната опасност за живота му, подсъдимият решил да се притече на помощ на своя приятел. В момента, в който пострадалия И. И. и свид. А. били разделени един от друг в резултат на усилията на пострадалия Б. М., подсъдимият се приближил до пострадалия И., който бил в изправено положение и му нанесъл три последователни удара с дървената дъска по главата. Тъй като вторият нападател /Б. М./ не изпускал от захвата си свид. А., като го натискал надолу към земята, подсъдимият преценил, че опасността за приятеля му не е отстранена напълно с повалиянето на земята на първия нападател /И. И./ и че нападението спрямо А. продължава, макар и само с участието на втория нападател /Б. М./. Мотивиран да помогне на приятеля си Селим и да спаси живота му, в следващия момент, в който пострадалия М. започнал да се изправя, подсъдимият му нанесъл със същата дъска само един удар по главата и той паднал на земята.

Тези фактически положения убедително се подкрепят от заключението на повторната съдебнотехническа експертиза, според което, видно от видеозаписа на охранителната камера, в инкриминирания ден от 14:01:22 часа до 14:01:29 часа Лице 4 /Б. М./ прави опити да разтърве Лица 2 и 3 /А. и И./, в следващата секунда – в 14:01:30 часа Лице 1 /подсъдимият/ се доближава до групата, замахва над главата си с държания предмет и нанася удар по посока на Лице 3 /И./; в 14:01:32 часа Лице 1 нанася втори удар на Лице 3, в 14:01:33 часа Лице 1 нанася трети удар на Лице 3, което пада на земята и остава неподвижно. Само след 5 секунди – в 14:01:38 часа Лице 1 /подсъдимият/ нанася удар по посока на Лице 4 /Б. М./ с държания предмет, като след удара Лице 4 също пада на земята и остава да лежи неподвижно.

Изложените и безспорно установени фактически обстоятелства налагат правния извод, че подсъдимият е извършил и двете деяния в обстановка на неизбежна отбрана, но е превишил нейните предели. С цел да отблъсне непосредственото противоправно нападение на пострадалите И. И. и Б. М., което реално е застрашавало живота на свид. В. А. и да го защити, подсъдимият нанесъл с процесната дъска три последователни интензивни удара по главата на пострадалия И., който паднал на земята и веднага след това нанесъл със същата дъска само един удар по главата на пострадалия М., който също паднал на земята. Описаните действия на подсъдимия обективират защитата му относно здравето и живота на свид. А., които били поставени в реална опасност от осъществените спрямо него агресивни действия на двамата нападатели И. и М..

Неправилно и необосновано е решението на първоинстанционния съд, че в казуса не е била налице неизбежна отбрана по време на извършване на деянията от подсъдимия, тъй като липсвало нападение спрямо свид. В. А., доколкото осъщественото спрямо него нападение от пострадалия И. е било прекратено, а пострадалият М. изобщо не е осъществил нападение както спрямо подсъдимия, така и спрямо свид. А.. Преценката на съда, че конкретно извършените от пострадалия М. действия са се свеждали до преустановяване нападението на пострадалия И. над свид. А. и не са представлявали нападение спрямо А., е невярна, тъй като не кореспондира с безспорно установената по делото фактология, нито се основава на наличната доказателствена наличност.

Правилни са разсъжденията, изложени в първоинстанционните мотиви /л.522 от НОХД №448/2022г./ относно същността на института на неизбежната отбрана и условията за неговото прилагане, които всъщност представляват възпроизвеждане на задължителните указания в тази насока, дадени с Постановление №12 от 29.11.1973г. по н. д. №11/73г. на Пленума на Върховния съд, поради което не е необходимо пак да се повтарят в

настоящото решение. Проблемът е, че първата инстанция не е спазила именно тези указания, които иначе безпогрешно е цитирала.

Необоснован е фактическият извод на съда, че нападателят И. е бил преустановил окончателно нападението спрямо свид. А., когато подсъдимият е нанесъл на пострадалия три последователни удара с дървената дъска по главата. Вярно е обратното – нападателят И. не е бил прекратил категорично и окончателно нападението си в момента на причиняване на нараняването му. Макар и да е имало съвсем краткотрайно прекъсване на нападението му - за една секунда, от 14:01:29 часа до 14:01:30 часа, когато Б. М. е успял да раздели пострадалия И. И. и свид. А. един от друг, не може да се приеме, че самото нападение на И. е било окончателно приключило, защото тогава нападателят И. е бил в изправено положение и е могъл да продължи агресивните си действия, още повече, че е видял, че има помощник в тази насока в лицето на сина си Б. М..

Последователната и трайно установена съдебна практика приема, че кратковременното прекъсване на нападението не значи окончателно прекратяване на нападението. Същото се счита окончателно прекратено едва тогава, когато опасността е безвъзвратно отминала. За да се изключи наличието на неизбежна отбрана, следва да се направи категорична констатация, че нападението е окончателно и безвъзвратно прекратено поради отказ от страна на нападателя, поради отблъскването му от нападения или от трето лице. Нападението не може да се счита отстранено, когато от обстоятелствата по делото и от душевното състояние на отбраняващия се не е било ясно, че е настъпил моментът, в който нападението е завършило, и то няма вече да се възобнови. В този смисъл са както цитираното вече Постановление №12 от 29.11.1973г. по н. д. №11/73г. на Пленума на Върховния съд, така и решение №122 от 27.02.1971г. по н. д. №76/1971г. на Първо н. о. на ВС, решение №294 от 28.05.1981г. по н. д. №232/1981г. на Първо н. о. на ВС, решение №425 от 30.09.2010г. по н. д. №375/2010г. на Второ н. о. на ВКС и др.

В конкретния случай фактическата обстановка, свързана с трудния отказ на нападателя И. да преустанови нападението си спрямо свид. А., с включването на сина му Б. М. като „помагач“ в нападението, т. е. като втори нападател срещу свид. А. и с изправеното положение на нападателя И., е давала основание да се смята, че нападението на И. може отново внезапно да се възобнови и да продължи, поради което следва да се приеме, че ситуацията на неизбежна отбрана не е приключила и отбраняващият има право на активна защита. Иначе казано, подсъдимият може успешно да се позовава на неизбежна отбрана при извършване на посегателството спрямо пострадалия И., тъй като нападението на същия спрямо свид. А. не е било окончателно и

безвъзвратно прекратено поради отблъскването му от Б. М..

Неверен е изводът на първата инстанция, че не е било налице реално нападение от страна на пострадалия Б. М. спрямо свид. А., който извод обуславя неправилност на взетото решение за недопустимост на неизбежната отбрана при предполагаемо нападение.

Изложените вече двукратно фактически положения по спора несъмнено обуславят извод за реално, непосредствено и противоправно нападение на пострадалия Б. М. спрямо свид. А.. Не е безспорно установено, че пострадалия Б. М. е имал единствено намерение да раздели двамата биещи се мъже – пострадалия И. и свид. А.. Съвкупният анализ на доказателствения материал установява обективно извършени от пострадалия Б. М. действия, които сочат на реално осъществено от него нападение спрямо свид. А., защото пострадалият Б. М., приближавайки се към двамата блъскащи се мъже – пострадалия И. и свид. А., е застанал зад гърба на свид. А., хванал го с лявата си ръка за врата отзад и го дърпал назад, а с дясната си ръка угасил запалената си цигара в дясното му ухо, като след разделянето на двамата мъже, т. е. след прекъсване на физическия контакт между тях, той продължил да натиска свид. А. с ръце надолу към земята, за да не го намушка с ножа и дори не разбрал кога е бил порязан в дясното бедро, но когато започнал да се изправя, без да е пуснал от захвата си свид. А., получил удар в главата от подс. А.. Тези безспорно установени фактически данни налагат извод за наличието на реално съществуващо противоправно нападение на пострадалия Б. М. спрямо свид. А., по време на което подс. А. е нанесъл единствен удар с процесната дъска по главата на М., за да защити телесната неприкосновеност и да спаси живота на приятеля си – свид. А..

Становището на въззивния съд, че подсъдимият А. е действал в обстановка, в която е преценил, че съществува опасност за живота на приятеля му - свид. А. и е изпитвал страх както за своя живот, така и за живота на приятеля си, кореспондира със заключенията на комплексната психолого - психиатрична експертиза и устно дадените разяснения на вещите лица – психиатър и психолог, според които конкретната обстановка е била стресова, подсъдимият е изпитвал силен стрес и уплаха, които заедно с наличната при него лека умствена изостаналост са го улеснили при извършване на деянията.

По изложените съображения настоящата инстанция намери, че подсъдимият е извършил и двете разгледани престъпления – убийство и средна телесна повреда, като е действал в условията на неизбежна отбрана по смисъла на чл.12, ал.1 от НК – при наличието на непосредствено противоправно нападение, осъществено от пострадалите И. и М. спрямо свид. А., с цел да защити личността и живота на последния, подсъдимият е нанесъл

на нападателя И. три удара по главата с процесната дъска, а на нападателя М. – един удар по главата със същата дъска и по този начин им причинил подробно описаните по-горе телесни увреждания, вследствие на които за пострадалия И. е настъпила смъртта му, а за пострадалия М. е настъпило разстройство на здравето, временно опасно за живота.

В казуса обаче реализираната от подсъдимия защита явно не е съответствала на характера и опасността на нападението, осъществено от пострадалите И. и М. спрямо свид. В. А..

Защитата на подсъдимия не е съответствала на характера на конкретното нападение, тъй като нападателите И. и М. са причинили на свид. А. телесни увреждания, представляващи временно разстройство на здравето, неопасно за живота, т. е. леки телесни повреди, които според заключението на съдебномедицинската експертиза не са изисквали специализирана медицинска помощ, нарочни изследвания и предписване на определено лечение.

Защитата на подсъдимия не е била адекватна и на опасността на нападението, в каквато насока са от значение интензивността на нападението, средствата, с които се напада и отбранява, броя на нападателите, взаимоотношенията между нападателя и отбраняващия се, възрастта и физическата сила на нападателя и нападения, времето и мястото, където се упражнява насилието, както и всички други фактори, които са от естество да повлияят реално на съотношението на силите на нападателя и защитаващия. Съобразявайки всички тези обстоятелства по настоящото дело, се стига до извода, че подсъдимият е могъл да защити личността и живота на приятеля си – свид. А., без да нанася с процесната дъска силни удари по главите на нападателите И. и М., три удара на първия и един удар на втория, и въобще без да им причинява констатираните телесни увреждания, а именно – тежка черепно-мозъчна травма, довела до постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота и в край на сметка на до смъртта на И. и субанакридален кръвоизлив, представляващ разстройство на здравето, временно опасно за живота на М., като се имат предвид обстоятелствата, че нападеният свид. А. вече е бил отнел ножа от нападателя си И., държал е в ръката си това оръжие и дори е започнал успешно да се защитава с него, причинявайки на втория си нападател – Б. М. прободно-порезно нараняване по задната повърхност на дясното му бедро. В момента, в който подсъдимият е нанесъл с процесната дъска ударите по главите на нападателите И. и М., последните са били с голи ръце, т. е. не са разполагали с никакво друго средство за нападение, докато нуждаещият се от защита – свид. А. е държал в ръката си нож, с острие от 20 см. При тези данни необходимата и достатъчна защита, която е следвало да се предостави на нападения свид. А., се свеждала до това той да бъде

освободен от захвата на нападателя М., което подсъдимият е могъл да стори само с ръцете си, включително удари с голи ръце, и без да употребява процесната дъска и да нанася с нея удари на нападателите. В тази ситуация оказаната от него защита на нападения свид. В. А. би била адекватната, т. е. щеше да съответства на характера и опасността на нападението, осъществено от пострадалите И. и М., а извършеното от подсъдимия щеше да бъде в условията на неизбежна отбрана по чл.12, ал.2 от НК, респ. нямаше да бъде общественоопасно и подсъдимият нямаше да носи за него наказателна отговорност.

Преценявайки съответствието между характера и опасността на нападението на пострадалите И. и М., от една страна, и на отбраната, осъществена от подсъдимия спрямо свид. А., от друга, въззивният съд прие, че разгледаните деяния са били извършени от подсъдимия при превишаване пределите на неизбежната отбрана. След като в случая подсъдимият, с цел да отблъсне непосредственото, пряко и реално съществуващо противоправно нападение от страна на пострадалите И. и М. спрямо свид. А. и да защити живота на същия, е причинил смъртта на първия нападател и средна телесна повреда на втория такъв, като защитата му явно не е съответствала на характера и опасността на нападението, защото за отблъскване на последното не се е налагало умъртвяване на нападателя И., нито телесно увреждане на нападателя М., то той е осъществил престъпните състави, съответно на чл.119 от НК и на чл.132, ал.2 от НК, а не тези на чл.115 от НК и чл.129, ал.1 вр. ал.2 от НК.

Неоснователно е възражението на защитата, че извършеното от подсъдимия убийство е било осъществено в състояние на афект и представлява престъпление по чл.118, ал.1 от НК. Съгласно трайната и последователна съдебна практика на Върховния съд и Върховния касационен съд на Република България, разграничителният критерий между деяние при неизбежна отбрана, респ. при превишаване пределите на тази отбрана и деяние в условията на силно раздразнено състояние, предизвикано от пострадалия с насилие, е моментът на извършване на деянието. При неизбежната отбрана отбраняващият себе си или друго действа в момент, когато прякото и непосредствено нападение, изразено в насилие, още продължава и целта на дееца е да го отблъсне. А когато нападението е прекратено, деянието на нападения или на неговия защитник се преценява като извършено в състояние на силно раздразнение. Следователно, насилието, упражнено от пострадалия, може да бъде основание за квалификация по чл.118 от НК, само ако деянието е било извършено в момент, когато насилието е било вече прекратено и не е представлявало пряко и непосредствено нападение, налагащо отбрана, като при осъществяването му е

предизвикало силно раздразнение у дееца и под влияние на него той е извършил престъплението. В казуса безспорно се установи, че подсъдимият е нанесъл ударите с дървената дъска в момент, когато пострадалите И. и М. не са били прекратили окончателно нападението си спрямо свид. А.. Безспорно установената и описана по-горе фактическа обстановка категорично дава основание да се смята, че нападението на пострадалите е продължавало, че ситуацията на неизбежна отбрана не е приключила и отбраняващият –подс. А. е имал право на активна защита. По тези съображения, настоящата инстанция прие, че подсъдимият е извършил убийството в условията на неизбежна отбрана, макар и да е превишил нейните предели, а не в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с насилие, каквото становище е изразено във въззивната жалба на защитника.

В заключение, разгледаните деяния съставляват престъпления, съответно по чл.119 от НК и по чл.132, ал.2 от НК, по които законови текстове първата инстанция е следвало да ги характеризира. Именно по тези правни квалификации съдът е трябвало да признае подс. А. за виновен.

Като е приел, че коментираните деяния на подсъдимия съставляват убийство и средна телесна повреда по основните състави, съответно по чл.115 от НК и по чл.129, ал.1, вр. ал.2 от НК, първостепенният съд е постановил присъдата си в нарушение на материалния закон. Правните му изводи, че в казуса са налице условията на закона за ангажиране наказателната отговорност на подсъдимия за настоящите деяние по посочените разпоредби, са неправилни и противоречат съответно на чл.119 от НК и на чл.132, ал.2 от НК. Липсата на окончателно прекратено нападение от страна на пострадалите в момента, в който подсъдимият нанася ударите с процесната дъска и извършва деянията, обуславя несъставомерност на обсъжданите престъпления съответно по чл.115 от НК и чл.129, ал.1, вр. ал.2 от НК, като същевременно налага правна характеристика на същите като такива при превишаване пределите на неизбежната отбрана съответно по чл.119 от НК и чл.132, ал.2 от НК. Иначе казано, първоинстанционният съд е нарушил материалноправните норми, които е следвало да бъдат приложени в случая – тези на чл.119 от НК и чл.132, ал.2 от НК.

Мотивиран от горните съображения, въззивният съд намери, че на основание чл.337, ал.1, т.2, пр.3 от НПК следва да измени присъдата, като приложи закон за по-леко наказуемо престъпление и преквалифицира първото деяние по чл.119 от НК, а второто деяние - по чл.132, ал.2 от НК и същевременно да оправдае подсъдимия по предявеното му обвинение за убийство по чл.115 от НК, както и по предявеното му обвинение за средна телесна повреда по чл.129, ал.1, вр. ал.2 от НК.

Независимо от изразеното по-горе становище, че подс. А. е действал в

стресова обстановка и че същият е изпитвал силен стрес и уплаха, които заедно с наличната при него лека умствена изостаналост са го улеснили при извършване на деянията, въззивната инстанция, основавайки се на заключенията на комплексната психолого - психиатрична експертиза, счете, че той е бил в състояние да възприема правилно фактите от действителността, могъл е да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, а изпитваната от него уплаха не е ограничавала възможността му правилно да прецени конкретната обстановка и да защитава нападнатия свид. А. в пределите на неизбежната отбрана. С оглед на това намери, че не са изпълнени предписанията на чл.12, ал.4 от НК за ненаказване на дееца, поради което подсъдимият следва да понесе наказания за извършените от него при превишаване пределите на неизбежната отбрана две престъпления.

Изменяването на атакуваната присъда чрез преквалифициране на коментираното престъпление убийство от такова по чл.115 от НК в убийство при превишаване пределите на неизбежната отбрана обуславя намаляване на наказанието, наложено на подсъдимия за това му деяние. Наказанието, определено от първостепенния съд за обсъденото престъпление – седем години лишаване от свобода, се оказва несъобразено с предвиденото в приложимата правна норма на чл.119 от НК наказание и явно несправедливо като завишено, поради което се налага неговата корекция в посока намаляване.

Доколкото индивидуализацията на наказанието е основен принцип при налагането му, то съдът е длъжен да го съобрази с индивидуалните особености на конкретния случай. Обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид са тези, които определят конкретната тежест на извършеното престъпление и характеризират личността на дееца. Те обуславят по-голяма или по-малка степен на обществена опасност на извършеното, както и необходимостта от повече или по-малко интензивно въздействие на наказателна репресия върху извършителя с оглед постигане целите на специалната и генералната превенции. Важно е също във връзка с определянето на наказанието да се посочи установеното в съдебната практика принципно разбиране, че при индивидуализацията на наказанието не може да се прилага механичен, формален подход при преценката на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, тъй като не става въпрос за математически величини, а за различни фактически констатации, които следва да бъдат съотнесени към конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца.

Съобразявайки горните принципни положения и предвиденото в чл.119 от НК наказание - лишаване от свобода до пет години, въззивният съд прие,

че в случая индивидуализацията на наказанието следва да се извърши съгласно чл.54 от НК. В унисон с тази разпоредба при определяне вида и размера на наказанието, което следва да се наложи на подс. А. за настоящото убийство, следва да се съобразят степента на обществена опасност на конкретното деяние и на самия деец, мотивите за извършване на престъплението, както и всички смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства.

Решавайки въпроса за наказанието на подсъдимия за деянието по чл.119 от НК, въззивната инстанция отчете завишена степен на обществена опасност на разгледаното убийство, като съобрази конкретния механизъм на нараняване на жертвата, използваното средство за нанасяне на ударите, броя на ударите и тяхната значителна сила, насоченост и локализация, продължителните страдания на покушения И., приложените му оперативни интервенции и мъчителното настъпване на смъртта му.

Индивидуализирайки наказанието, настоящият съдебен състав възприе мнението на окръжния съд, че подс. А. е деец с ниска степен на обществена опасност, предвид липсата на предходни престъпления и противообществени прояви, извършени от него и наличието на добри характеристични данни за личността му.

Обсъждайки наказанието, въззивният съд взе предвид подбудите и причините за извършване на престъплението, състоящи се в ниската обща и правна култура на подсъдимия, незачитане физическата неприкосновеност и правото на живот на личността.

Коментирайки обстоятелствата, значими за размера на наказанието, настоящата инстанция отчете като смекчаващи такива младата възраст на подсъдимия – на 18 години и 7 месеца към момента на извършване на деянието, чистото му съдебно минало, родителските му задължения към едно малолетно дете, частичните му признания по обвинението и изразеното съжаление за стореното.

Не се установяват отегчаващи вината обстоятелства. Като такива не могат да се ценят непризнаването на вина от подсъдимия и липсата на изразено съчувствие към пострадалия, тъй като конкретното поведение на обвиняемия/ подсъдимия в процеса е израз на правото му на защита, гарантирано от процесуалния закон. Затова непризнаването на вина и липсата на състрадание към жертвата са факти, които не могат да се интерпретират във вреда на подсъдимия и да утежняват наказателно-правното му положение.

Изчерпателно изброявайки и обсъждайки наличните смекчаващи отговорността обстоятелства, въззивната инстанция прие, че същите не са

многобройни по смисъла на чл.55 от НК и съобразно константната съдебна практика по този въпрос, нито някое от тях е изключително по своя характер, за да се налага определяне на наказанието при условията на цитираната разпоредба, а не при тези на чл.54 от НК. Многобройните и/ или изключителните смекчаващи вината обстоятелства според изискванията на чл.55, ал.1, т.2, б.“б“ от НК биха обосנוвали в случая налагане на наказание пробация, което се явява несъразмерно леко и несъответно на високата степен на обществена опасност на конкретното деяние, както и на всички индивидуализиращите вината обстоятелства, неефективно за постигане целите на санкцията по чл.36 от НК, не би допринесло за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия, нито би оказало в достатъчна степен възпиращо въздействие спрямо другите членове на обществото, склонни към нарушаване телесната неприкосновеност и правото на живот на личността, поради което подобно наказание ще се окаже несправедливо, а налагането му ще бъде израз на необоснована снизходителност към подсъдимия като автор на умишлени престъпления.

Отчитайки всички по-горе изложени факти, значими за наказанието и съблюдавайки целите на специалната и генералната превенция, въззивният съд прецени, че на подсъдимия за разгледаното престъпление следва да се определи наказание лишаване от свобода в размер над средния предвиден в приложимата норма на чл.119 от НК, а именно три години и три месеца лишаване от свобода. Такова по вид и размер наказание спрямо подсъдимия, въззивната инстанция намира за съответстващо на степента на обществена опасност на конкретното престъпление и на дееца, на причините и подбудите за извършване на деянието, на смекчаващите отговорността обстоятелства, на целите на специалната и генералната превенция, а също и за справедливо.

Наложеното от първостепенният съд наказание лишаване от свобода за срок от седем години се оказва завишено и несъобразено с предвидената в приложимата правна норма на чл.119 от НК санкция. По тези съображения въззивният съд прецени, че на основание чл.337, ал.1, т.1 от НПК следва да измени обжалваната присъда и в частта относно наложеното на подс. А. наказание за настоящото убийство, като намали размера на това наказание от седем години лишаване от свобода на три години и три месеца лишаване от свобода.

Различно е становището на въззивния състав касателно наложеното на подсъдимия наказание пробация за причинената от него средна телесна повреда. Независимо от постановената от тази инстанция преквалификация на въпросното престъпление по по-леко наказуемия състав на чл.132, ал.2 от НК, не се налага промяна в наложеното от първия съд наказание.

В наказателното дело не се съдържат доказателства, които да установят

наличието на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства по смисъла на чл.55, ал.1 от НК, които да доведат до извода, че определеното в приложимата наказателноправна норма на чл.132, ал.2 от НК наказание лишаване от свобода до една година без минимален предвиден предел ще бъде несъразмерно тежко и които да налагат определяне на наказание при условията на чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК.

Неправилна е преценката на първостепенния съд, че чистото съдебно минало на подсъдимия, добрата му характеристика, изразеното разкаяние за стореното и родителските му задължения към едно малолетно дете са многобройни по смисъла на чл.55 от НК и съобразно константната съдебна практика по този въпрос. Наред с това никое от тях не е изключително по своя характер, за да се налага определяне на наказанието при условията на цитираната разпоредба, а не при тези на чл.54 от НК.

Неправилно приетите от първата инстанция за многобройни смекчаващи вината обстоятелства според изискванията на чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК са обосновавали за престъплението средна телесна повреда налагане на по-леко по вид наказание от лишаване от свобода, а именно пробация, включващо само двете абсолютно задължителни пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от две години и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от две години. Такова по вид и размер наказание не съответства на сравнително високата степен на обществена опасност на разгледаното престъпление против телесната неприкосновеност на личността. Същото се явява несъразмерно леко и несъответно на индивидуализиращите вината обстоятелства, както и неефективно за постигане целите на санкцията по чл.36 от НК. Първата инстанция е проявила прекалена и необоснована снизходителност към подсъдимия, надценила е броя и значението на констатираните смекчаващи отговорността обстоятелства при индивидуализацията на вида и размера на наложеното наказание пробация при условията на чл.55, ал.1 т.2, б. „Б“ от НК, поради което същото е занижено и явно несправедливо. Независимо от този извод, въззивната инстанция не може да коригира проверяваната присъда в обсъжданата ѝ част, налагайки по-тежкото по вид наказание лишаване от свобода, тъй като липсват изискуемите за това от чл.337, ал.2, т.1 от НПК съответен протест на прокурора или съответна жалба от частния обвинител, а наред с това трябва да се съблюдава принципа за неутежняване положението на жалбоподателя - подсъдим във въззивното производство. С оглед на това, въззивният съд следва да потвърди присъдата в частта ѝ, касаеща вида и размера на наложеното на подсъдимия за престъплението средна телесна повреда наказание.

Изменяването на обжалваната присъда чрез намаляване размера на

наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода обуславя изменение на акта и в частта му, с която е определено общо наказание съгласно чл.23, ал.1 от НК. В тази връзка следва да се отбележи, че становището на първата инстанция, според което деянията на подсъдимия - предмет на разглеждане по настоящото дело, се намират в условията на реална съвкупност помежду си съгласно чл.23 ал.1 от НК, е законосъобразно. Това е така, защото подсъдимият с две отделни деяния е осъществил съставите на две отделни престъпления - по чл.119 от НК и по чл.132, ал.2 от НК, преди да има влязла в сила присъда за което и да е от тях. С оглед на това, правилна е преценката, че са налице предпоставките на чл.23, ал.1 от НК, които регламентират законната възможност за съда, като определи наказание за всяко отделно престъпление, да наложи на подсъдимия едно общо наказание за всички престъпления, включващи се в съвкупността, което да е най-тежкото от наказанията за отделните престъпления. В съответствие с цитираната разпоредба и съобразявайки намаленото по размер наказание лишаване от свобода за обсъденото убийство, като общо наказание за разгледаните престъпления по настоящото дело на подсъдимия следва да се определи наказание лишаване от свобода за срок от три години и три месеца, което е по-тежкото измежду двете отделни наказания - лишаване от свобода и пробация.

Намаленият размер на определеното общо наказание лишаване от свобода обуславя изменение и на определения от първата инстанция първоначален строг режим за изтърпяване на наказанието. Съгласно чл.57, ал.1, т.3 вр. т.2, б.„а“ от ЗИНЗС осъдените на лишаване от свобода до пет години изтърпяват наказанието при първоначален общ режим. В съответствие с тези норми въззивната инстанция следва да измени присъдата в частта ѝ, с която е постановен първоначален строг режим за изтърпяване на определеното общо наказание лишаване от свобода и да определи изтърпяване на намаленото общо наказание от три години и три месеца при първоначален общ режим.

В съответствие с чл.59, ал.1, т.1 от НК съдът е приспаднал от срока на наложеното общо наказание лишаване от свобода времето, през което подсъдимият е бил задържан, считано от 21.01.2020г., като не е фиксирал крайна дата на задържането. С оглед постановената от въззивната инстанция промяна на мярката за неотклонение от задържане под стража в подписка, следва да се измени присъдата в частта ѝ относно приспадането на задържането от срока на определеното общо наказание, като се посочи за крайна дата на задържането деня на привеждане в изпълнение на въззивното определение за изменение на мярката за неотклонение от задържане под стража в подписка.

В заключение и водим от изложените по-горе съображения, въззивният съд прецени, че следва да измени, на основание чл.337, ал.1, т.1 и т.2, предл.3 от НПК, първоинстанционната присъда, като:

- преквалифицира разгледаното убийство от чл.115 от НК по по-леко наказуемия състав на чл.119 от НК и оправдае подсъдимия по обвинението да е извършил убийство по чл.115 от НК;

- да намали размера на наложеното за убийството наказание лишаване от свобода от седем години на три години и три месеца;

- преквалифицира разгледаната средна телесна повреда от чл.129, ал.1, вр. ал.2 от НК по по-леко наказуемия състав на чл.132, ал.2 от НК и оправдае подсъдимия по обвинението да е причинил средна телесна повреда по чл.129, ал.1, вр. ал.2 от НК;

- да намали размера на определеното общо наказание от седем години на три години и три месеца лишаване от свобода;

- да замени определения режим за изтърпяване на общото наказание лишаване от свобода от „строг” в „общ” режим;

- да ограничи постановеното приспадане на задържането от срока на общото наказание лишаване от свобода до деня на привеждане в изпълнение на въззивното определение за изменение на мярката за неотклонение от задържане под стража в подписа.

В останалите ѝ части, в които присъдата не подлежи на изменение или отмяна, тя следва да бъде потвърдена като правилна, законосъобразна и обоснована, съгласно чл.338 от НПК.

Съблюдавайки нормата на чл.189, ал.3 от НПК, първостепенният съд правилно е осъдил признатия за виновен в извършване на разгледаните престъпления Х. А. да заплати в полза на държавата по сметка на ОД на МВР – Сливен сумата 1893 лева, а на Окръжен съд – Сливен – сумата 4150,05 лева, представляващи направени разноски по дело.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда №20 от 15.11.2021г. по НОХД №448/2020г. на Сливенския окръжен съд, като:

ПРЕКВАЛИФИЦИРА престъплението убийство, извършено от подсъдимия Х. А. А., от такова по чл.115 от НК в по-леко наказуемо престъпление по **чл.119 от НК** и **ОПРАВДАВА** подсъдимия по обвинението да е извършил престъпление по чл.115 от НК;

НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия Х. А. А. за престъплението убийство наказание от седем години лишаване от свобода на **три години и три месеца лишаване от свобода;**

ПРЕКВАЛИФИЦИРА престъплението средна телесна повреда, извършено от подсъдимия Х. А. А., от такова по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК в по-леко наказуемо престъпление по **чл.132, ал.2 от НК** и **ОПРАВДАВА** подсъдимия по обвинението да е извършил престъпление по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК;

НАМАЛЯВА размера на определеното на подсъдимия Х. А. А. на основание чл.23, ал.1 от НК **общо наказание** от седем години лишаване от свобода на **три години и три месеца лишаване от свобода.**

ОПРЕДЕЛЯ, на основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС, **първоначален общ режим** за изтърпяване на определеното на подсъдимия Х. А. А. общо наказание от три години и три месеца лишаване от свобода.

ПРИСПАДА, на основание чл.59, ал.1, т.1 от НК, от определеното общо наказание три години и три месеца лишаване от свобода времето, през което подсъдимият Х. А. А. е бил задържан, считано от 21.01.2020г. до деня на привеждане в изпълнение на въззивното определение за изменение на мярката за неотклонение от задържане под стража в подписка.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалите ѝ части.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред ВКС на Република България в петнадесетдневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____